

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

*Εν Ἀθήναις δραχμαὶ 10. — *Εν ταῖς ἑπαρχίαις δραχμαὶ 11

Τιμᾶται λεπτῶν 10

*Εν τῇ ἑξωτερικῇ φράσκει χρυσᾷ 18.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΟΜΒΑΡΔΟΝ

Στήθος μὲ στήθος ἴπάλεψες
 Λομπάρδε, μὲ τὸ χάρο,
 Μερώνυχτα σ' ἐπλήγονε
 Τὸ χρύο του δρεπάνι,
 Μὰ ἡ μεγαλοδύναμη
 Ψυχὴ σου, μίο χάρο,
 Τὸ σῶμά σου δὲν ἄφινε
 Νὰ γύρη νὰ πεθάνη.
 Ἐφτάψυχος, ἐπάλευες,
 Καὶ ὅτ' προσκέφαλό σου
 Ἡ ἐπιστήμη σου δونه
 Κουράγιο νὰ παλέψης,
 Μὰ ἦταν τόσῳ δυνατὸς
 Ὁ φοβερὸς ἐχθρὸς σου,
 Ποῦ δὲν ἐμπόρειες τὴ ζωὴ
 Λομπάρδε, νὰ τοῦ κλέψης.

✦

Ἄ! τ' εἶν' ὁ δόλιος ἄνθρωπος,
 Ἐνὰ χεῖρα τοῦ θανάτου;
 Ὅσῳ κι' ἂν ἦναι δυνατὸς
 Τὸν καλαμοτσακίζει,
 Σαμψὼν ἂν ἦναι κι' Ἡρακλῆς,
 Εἰς ἓνα φύσημά του
 Τοῦ ξαφνολυώνει τὸ κορμί,
 Τὸν κοκχαλοσκορπίζει.

✦

Μὲ τὸ δρεπάνι γέροντα
 Τὸ χάρο ζωγραφίζουν,
 Σχυφτὸ, καμπούρη, κούφταλο,
 Ἄ! τί καριχατούρα!
 Τέτοια γερόντια μποροῦν
 Ζωαῖς νὰ δρεπανίζουν
 Καὶ νὰ τὰ φέρνουνε μ' αὐτὰ
 Οἱ πρὶο γενναῖοι σκούρα;
 Ὁ χάρος εἶναι νηὸς γερὸς,
 Μὲ δύναμι μεγάλη,
 Μπορεῖ, σὰ θέλῃ, μονομιᾶς
 Τὴν πλάσι νὰ χαλάσῃ,

Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς ζωῆς,
 Νὰ πάρῃ τὸ κεφάλι,
 Χωρὶς σὲ τέτοιο θερισμὸ
 Τὸ χεῖρι νὰ κουράσῃ.
 Μὲ τέτοιο σακατόχαρο,
 Ποῦ κάνουν οἱ ζωγράφοι,
 Μποροῦσ' αἰώνια νὰ ζῆς
 Στὴ γῇ τὴν οἰκουμένη,
 Νᾶν' ἀδεαυνοὶ αἰώνια,
 Ξενοίχιαστοι οἱ τάφοι
 Καὶ νὰ ῥωτοῦν οἱ ζωντανοί:
 Ποῦ εἶν' οἱ πεθαμένοι;

✦

Μὲ τέτοιο σακατόχαρο
 Νὰ πάλευες, ἀφέντη,
 Ἐσὺ δὲν καταδέχουσιν
 Ἀκόμα παληκάρι
 Ποῦ χθὲς λεβέντης κυνηγὸς
 Παιγνίδι τό χες, γλέντι,
 Ἀπὸ τὴ νύχτα νὰ γυρνᾷς
 Ἐπὶ λόγγο μὲ ζαγάρι.
 Ὁ χάρος ὅπου σὲ φαγε
 Φωτὶά καὶ φλόγα χύνει,
 Φυσάει μέσα ὅτ' οὐ μναλὸ
 Καὶ φέρνει τριχυμία,
 Βράζει τὸ αἷμα, τὸ κορμί
 Ἀνάθει ὅσ' ἂν καμίνι,
 Καὶ τῆς ἐλπίδες τῆς ζωῆς
 Τῆς σβύνει μία, μία.
 Τώρα σὲ κλαίει ὀρφανὸ
 Τὸ Ζάντ' ἀπὸ τὰ σένα,
 Τὸ λείφανό σου καρτερεῖ
 Καὶ τὰ καμπαναρία
 Γκλάν! γκλάν! γκλάν! γκλάν! σημαίνουνε,
 Θλιμμένα, πικραμένα,
 Ὡς κι' οἱ ὀχτροὶ σου σήμερα
 Ξεχνοῦν τὴν ἱστορία.

✦

Μπαλσαμωμένο θά σέ πᾶν
 Ἐκεῖ ποῦ μπαλσαμόνει
 Καί δυναμόνει τῇ ζωῇ
 Ἀγέρας μυρωδάτος,
 Τέτοιος ἀγέρας καί νεκρὸ
 Μπορεῖ νὰ δυναμώνῃ
 Ἀ! μὴ νὰ τὸν ἀνέσαινες
 Νικοῦσες κατὰ κράτος
 Τὸ χάρο, τὴν ἀρρώστια σου,
 Τὰ σάβανα πετοῦσες
 Κι' ὀλόγερος, καμαρωτὸς
 Γυρνοῦσες στὴν Ἀθήνα
 Καί τὰ τρυγόνια πρόφταινες
 Στὴ Βάρη τὰ βαροῦσες
 Μὲ τὴν ἀλάθευτη ρίξιά,
 Τὴν τουφεκιά τῇ φῖνα.

Ὡς τόσο τώρα στὴ θανή
 Ποῦ θὰ γενῇ παράτα,
 Νὰ σέ ξεβγάλουν ὡς ἐκεῖ
 Ποῦ ἔπισω δὲ γυρίζεις,
 Παπάδες χρυσοστόλιστοι,
 Πολίταις καὶ φουσάτα,
 Μὲ στέφανα, παράσημα,
 Ποῦ δὲν τὰ ξεχωρίζεις,
 Μὴ ξεχασθοῦν οἱ κυνηγοί,
 Κι' αὐτοί, συνάδελφοί σου,
 Ἀς πάρουν τὰ τουφεκία του;
 Γερμένα πρὸς τὸ χῶμα
 Καί ἄς τιμήσουν, κυνηγέ
 Ἀφέντη, τὴ θανή σου
 Κι' αὐτοὶ θλιμμένοι σύντροφοι,
 Μὲ σμπάρα τους ἀκόμα.

Κι' ἐγὼ, παληὸς σου ἀδερφός,
 Ξεχνῶ, σὲ τέτοια ἔωρα,
 Πῶς πῆρες διαζύγιο
 Ἀπ' τὴ δημοκρατία,
 Εἴμαστε πάλι ἀδελφοί
 Μπροστὰ τοῦ τάφου τώρα
 Τῇ φοβερῇ ισόττητά
 Τῇ μαύρῃ κατοικία.
 Σὲ σένα κλαίω τὸν παληὸ
 Μεγαλοϊδεάτη,
 Τὸ ρίζοσπάστη, τὸν ἐχθρὸ
 Τῆς Ἀγγλοτουραννίας,
 Τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως
 Θερνῶ τὸ δημοκράτη
 Καί ὄχι τὸν πολιτικὸν
 Τρικουπικῆς φατρίας.

Ἀφέντη, μὰ τὸ θεό μου,
 Σὰν ἄνθρωπο, σὲ κλαίω
 Καί ἂν ὑπάρχῃ δεύτερη
 Στ' ἀλήθεια παρουσία,
 Ὅσα δὲν σοῦ πα σήμερις
 Ἐτότενες στὰ λέω,
 Γιατί ἀπὸ τὴ λύπη μου
 Μοῦ ἦρθε βουρλισία.

Στὸν Αἰ Διονύση ποῦ νεκρὸ
 Παπάδες θὰ σέ ψάλουν
 Κι' ἐμένα ἓνα γιούλι μου
 Στὸ μέτωπό σ' ἄςβάλουν.
 Ἀφέντη, θεὸς χωρέτῃ σου,
 Φιλῶ τὸ μέτωπό σου
 Καί μὲ τὸ μαῦρο Ζάντε σου
 Πονῶ στὸ θάνατό σου.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετῆφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

— Ἀμέτε στὸ διάβολο καὶ σεῖς κι' ἡ τούρκικη δικαιοσύνη σας! Πολὺ ἐλίγον μὲ μέλει ἂν θὰ ξεπαστρευνῶ μὲ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον. Προσβάλετέ με, ἐγὼ θὰ σᾶς ἀποκρύσω, καὶ βλέπομεν τί θ' ἀπογείνη.

Ὁ παστᾶς ἤρριζεν ἐκ λύτσης, καὶ ὁμως ἐδίσταζε.

Ὅχι ὅτι ἐφοβήθη. Ἦτο ἀνδρεῖος, ὡς τούρκος ἀληθής. Ἀλλὰ κατενόει ὅτι ὁ λοχαγὸς θὰ ἐφρονέυετο χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ τὴν συνενοχὴν τῆς Βιγγίας, καὶ ἤθελε νὰ τῷ ἀποσπάσῃ τὴν ὁμολογίαν ταύτην, διότι, κατὰ βάθος, ἡγάπα τὴν ἀπι-

στον σύζυγον πολὺ περισσότερον ἢ ὅταν τὸ ἐφανέρονε, καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ καταδικάσῃ αὐτὴν ἄνευ τεκμηρίων.

— Κύριε, εἶπεν ὑπεκρινόμενος ἀταραξίαν, ὑμεῖς οἱ Δουτικοὶ μᾶς θεωρεῖτε ἀγρίους, καὶ μ' ἐκκλησιάζετε ὡς ἄνθρωπον ἄδικον καὶ θηριώδη. Ἀπατάσθε. Φέρομαι καθὼς θὰ ἐφέρετο εἰς τὴν θέσιν μου ὁμοειδέης σας, ἂν συνελάμβανεν ἐπ' αὐτοφώρῳ εἰς τὸν οἶκον τοῦ ξένου ἀνδρα. Ὁ κώδιξ ὑμῶν, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἐπιτρέπει εἰς τὸν σύζυγον νὰ ἐκδικῇται τὴν συζυγικὴν αὐτοῦ τιμὴν φονεύων τὸν ἀτιμάσαντα αὐτόν.

— Ἀλλὰ τί διάβολο! ἀνέκραξεν ὁ Ὁρζερῆ, ἐγὼ καθόλου δὲν σᾶς ἠτίμασα, καὶ ἂν ἐλαμβάνετε τὸν κόπον νὰ μ' ἀκούσητε, θὰ σᾶς ἀπεδείκνυσιν ὅτι, εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, δὲν ὑπάρχει λόγος οὔτε γάτον νὰ ξυλίσετε καὶ πρὸ πάντων ὅτι ἡ σύζυγός σας δὲν παίζει εἰς τίποτε.

— Ἔστω! ἀπεκρίθη ὁ Ρουστὲμ προσπαθὼν νὰ κρατήσῃ ἑαυτὸν, λέγετε.

— Λοιπὸν, ἀφοῦ ἰσχυρίζεσθε ὅτι γνωρίζετε τοὺς Δουτικούς, θὰ ἠξεύρετε ὅτι ὅλοι ὄνειροπολοῦν νὰ εἰσχωρήσουν εἰς χαρέμι σας, οἱ Γάλλοι ἰδίως, ἐγὼ δὲ εἶμαι ὁ τῶν Γάλλων γαλλικώτατος.

Τὸ ταξίδι τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ ἔκαμα μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ζητήσω νέας περιπετείας ἐν τῷ βίῳ, τὸ ἐξομολογοῦμαι, καὶ θὰ ἐθεώρουν ἑμαυτὸν ἀτιμασθέντα, ἂν ἐπέστρεφα εἰς Παρισίους χωρὶς νὰ ἔχω νὰ διηγηθῶ κανὲν ἔκτα-

Ἡ ζήτησις τῶν ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Γεννηθῆτω Φῶς» ἀρθρῶν ἡμῶν εἶναι καταπληκτικὴ. Ὁ λαὸς ἐδιψοῦσε Φῶς. Εἰς τὸ κάτωθεν τῆς Δημαρχίας γραφεῖον ἡμῶν πωλεῖται ἡ σειρά τῶν περιεχόντων τὰ ἀρ'ρα ταῦτα φύλλα, ἀντὶ δέκα μόνον λεπτῶν ἑκαστον. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σπεύσῃτε νὰ πάρετε ὅσοι θέλετε τὴν συνέχειαν, διότι ἐξαντλεῖται καὶ θὰ χρειασθῇ ἀνατύπωσις. Καὶ πάλιν παραλαμβάνομεν, πρὸς γνῶσιν ὅλων ὅτι τὸ «Γεννηθῆτω Φῶς» ἔχει συνέχειαν καὶ εἰς τὰ αὐτὰ πᾶσαν Πέμπτην μὲν φύλλα τοῦ Ραμπαγᾶ. Ὡστε ὅσοι παίρνουν τὸ διπλὸ τῆς Κυριακῆς δὲν καταλαμβάνουν τίποτε, ἀν' δὲν πάρουν καὶ τὸ μὲν τῆς Πέμπτης.

ΓΕΝΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ!

(Ζῆτει τὴν συνέχειαν εἰς προηγούμενα φύλλα).

XIV.

Ὁ κ. Τρικούπης ἐξεφώνησε τότε ἐκ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας του τὸν περίφημον ἐκείνον λόγον του, τὸν ὅποιον θὰ διεπράττομεν ἐγκλημα καθοσιώσεως κατ' αὐτοῦ, ἀν' δὲν κατεχωρίζομεν ἐλόκληρον, διότι ἔχει σχετὶν μεγάλην πρὸς τὰ κατόπιν ἐπελθόντα συμβάντα καὶ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ κ. Τρικούπης οὐδέποτε ἐτήρησεν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶπεν ὁ Θεὸς, ὅτι :

Ἡ πατρις εἶναι ἀνωτέρα πάσης φιλείας καὶ παντὸς συμφέροντος.

Ὁ ἐκφωνηθεὶς τότε ὑπὸ τοῦ κ. Τρικούπη λόγος ἔχει ὡς ἑξῆς. (Ἰδε ἀριθ. 291 Ἐφημερίδος Κορομηλᾶ τῆς 18 Ὀκτωβρίου 1885).

«Εὐχαριστῶ ἐπὶ τῇ πεποιθήσει, τὴν ὅποιαν δεικνύετε, ὅτι θέλω ἐκκληρώσει τὸ καθήκον μου, ὅπως πᾶς Ἕλλην ἐν ταῖς σημεριναῖς περιστάσεσιν ἐκπληρῶ τὸ ἐθνικὸν αὐτοῦ καθήκον (α)

(ἀ.) Σ. Ρ. — Δυστυχῶς ὅταν ἔλεγεν αὐτὰ ὁ κ. Τρικούπης δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψει του, ὅτι θὰ συννενοεῖτο κατόπιν κρύφα μετὰ τοῦ τότε πρέσβους τῆς Ἀγγλίας Ρομπολδ.

Διενεργουμένης μεταρρυθμίσεως τοῦ καθεστώτος ἐν τῇ Ἀνατολῇ, συνεταράχθη ὁ ἑλληνισμὸς καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Κράτους ἐπὶ τῇ παραγνωρίσει τῶν δικαίων τοῦ ἔθνους καὶ ὡς σύνθημα ἐνώσεως ἡγερέθη ἀπανταχόθεν φωνὴ ὑπὲρ σωτηρίας τῆς Μακεδονίας (β'). Ἐπομενοὶ εἰς τὴν φωνὴν ταύτην, σπεύδουσιν εἰς τὰς τάξεις οἱ ἐφεδροὶ, προσφέρουσι τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν πολυάριθμοι ἐθελονταί, φέρει δὲ σήμερον ἡ Ἑλλάς τὸ ἐμπρέπον ἐν τοιοῦτοις ἐθνικοῖς κινδύνου παρὰστημα ἔθνους, ἔχοντός τὴν συνειδήσιν ὅσων ὀφείλει πρὸς αὐτὸ, διεκδικούντος ἐλευθερίαν ἐνέργειαν καὶ ἀνεξάρτητον, ἐθνικὴν ὑπαρξιν. Δὲν θὰ ἦτο δ' ἡ Ἑλλάς ἔθνος ἀνεξάρτητον, δὲν θὰ ἦτο ἀξία ἐλευθερίας, θὰ ἦτο κατωτέρα τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς, ἀν' ἡνέχετο ἀπαθὴς τὴν πώλησιν τῶν δικαιομάτων τοῦ γένους καὶ δὲν ἔτεινε πρὸς αὐτὸ τὴν χεῖρα, ἐγγυώμενη, ἵνα μὴ παύσῃται ἐνεργουσα, πρὶν ἢ ἀποσοδηθῇσιν οἱ ἀπειλοῦντες τὴν Μακεδονίαν κίνδονοι καὶ ἐμπεδωθῇ τὸ μέλλον τοῦ ἑλληνισμοῦ (γ').

Ὁ λαὸς ἐπέτελεσε τὸ καθ' ἑαυτὸν, δραμὼν εἰς τὰ ὅπλα καὶ διατρανῶν ἐμπράκτως τὸ φρόνημα αὐτοῦ ἄλλ' ὅ καὶ οὐ νισμὸς τῆς ἐνεργείας ἀνήκει εἰς τοὺς κατὰ τοὺς θεσμοὺς τῆς χώρας κυβερνήτας αὐτῆς. Εἰς τούτους ὀφειλομένον ἀνεπιφύλακτον ἀρωγὴν, ἀν' εἰλικρινῶς ἐργάζονται εἰς πραγματοποίησιν τῶν ἐθνικῶν ὑποχρεώσεων. πρωτοστὴ δὲ ἀρωγὴ εἶναι ἡ πάνδημος ἀναγνώρισις, ὅτι εἰς αὐτοὺς προσήκει νὰ ἡγῶνται, εἰς αὐτοὺς ἀποκλειστικῶς ἡ διαρρύθμισις τοῦ τρόπου καὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐνεργείας. (δ).

»Εὐχταῖον θὰ ἦτο ταιαυτὴν ἀναγνωρίζοντες ἐξουσίαν ὑπὲρ τῶν κυβερνώντων καὶ τοιαύτην παρέχοντες εἰς αὐτοὺς συνδρομήν, νὰ ἡν-

(β') Σ. Ρ. Τὴν φωνὴν ταύτην τῆς Μακεδονίας, ἐλησμόνησε τῶρα ὁ κ. Τρικούπης ὅτε ἦν πρωθυπουργός, καὶ φυλακίζονται οἱ Ἕλληνες τῆς Μακεδονίας, καὶ παύονται οἱ Μητροπολίται Σερρών καὶ Καστορίας! Τῶρα δὲν κινδυνεύει ἡ Μακεδονία. Ἐχει φίλους τοὺς Ἀστριακούς!

Σ. Ραμ. (γ') Τὴν εἰρωνείαν νὰ λέγῃ ὁ κ. Τρικούπης καὶ ἐμπεδωθῇ τὸ μέλλον τοῦ ἑλληνισμοῦ! Τὸ μέλλον τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐπὶ τῆς σημερινῆς πρωθυπουργίας τοῦ κ. Τρικούπη, ἐξησφαλίσθη, φαίνεται, διὰ τῆς ἀπονομῆς τοῦ Μεγαλοσταύρου εἰς τὸν Σουλτάνον, τῆς παύσεως τῶν Μητροπολιτῶν Σερρῶν καὶ Καστορίας, τῆς φυλακίσεως τῶν προκρίτων τῆς Μακεδονίας, καὶ τῆς ἐκτελέσεως ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως ἔργων χωροφύλακος τῆς Τουρκίας, ἐν Κρήτῃ.

Σ. Ρ. (δ). Καὶ τὰς λέξεις ταύτας δι' ἔχωσιν ὑπ' ὄψει των οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, διότι ὡς κατωτέρω θὰ ἴδωσιν, ὁ κ. Τρικούπης, ὅταν ἦλθεν ὁ χροὸς τῆς ἐνεργείας διεφώνησεν ἐν τῇ Βουλῇ.

κτον ἐπεισώδιόν μου εἰς τοὺς φίλους μου. Ἀνοησία μου εἶναι ἀλλὰ τί νὰ κάμω.

Ἀλλὰ δὲν ἐμβαίνει κανεὶς εἰς χαρὲμι καθὼς εἰς τὸ Κορτσέρτο τῶν Ἡλυτίων Πεδίων. Σεῖς τῆς φυλάγετε καλὰ τῆς γυναῖκός σας, καὶ δὲν κάμνετε ἀσχημα. Εἰς μάτην περιεπλανήθη εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, διέτρεξε τὸ Γκιόκ σουγρὸ καὶ ἄλλους περιπάτους, ἕκαμα τὰ γλυκὰ μάτια εἰς τὰς φερετζοφόρους ποῦ ἀπαντοῦσα, δὲν κατόρθωσα νὰ πιᾶσω τὴν μικροτέρην σχέσιν, ἐξεναντίας μάλιστα ἐραγα προσβολαὶς καὶ βρισιαὶς ἕνα σωρὸ ἀπὸ ὠραία στόματα.

— Καὶ τὰς ἤζίζατε, εἶπε ψυχρῶς ὁ Ρουστέμ.

— Ἰσως. Ἐκαστος λαὸς ἔχει καὶ τὰ ἔθιμά του, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ καθόλου νὰ συζητήσω περὶ τῶν ἰδικῶν σας.

Ἀλλὰ πάντοτε μ' ἔτρωγεν ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ ἐσωτερικὸν τῶν χρυσομένων αὐτῶν κλωβίων, τῶν ὁποίων μόνον τὰ καφάσια κατάρθονα νὰ βλέπω... καὶ τοῦτο ἐξ ἀποστάσεως. Ἐξήγισσα πληροφορίας καὶ μοῦ ὑπέδειξαν πρόσωπον συγκαταβατικὸν τὸ ὅποιον θὰ εὗρισκον ἴσως ἀντὶ ἀδράς ἀμοιβῆς, τὸ μέσον νὰ μὲ εἰσάξῃ εἰς περιστριῶνα μὲ τόσον εὐμορφα περιστέρια.

— Αὐταὶ αἱ ἀσιειότητες εἶναι ἀκαιροὶ, κύριε, ἀνέκραξεν ὁ πασσᾶς ἐξοργισθεὶς ἐκ τοῦ σουπὲ τοῦ λοχαγοῦ. Ἐξηγηθῆτε σύντομα. Εἰσθε ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ σας.

— Ὁχι, εἰμαι ἐνώπιον ἀνθρώπου τὸν ὅποιον προσέβαλα καὶ εἰμαι προθυμότερος νὰ τὸν ἱκανοποιήσω.

Ἀλλ' ἐξακολουθῶ. Λοιπὸν μ' ἔστειλαν εἰς μίαν μοδιστραν τοῦ Γαλατᾶ, συμπατριώτισσά μου, ἀδελφὲ, ποῦ δὲν δυσκολεύεται σὲ τέτοιαις δουλειαῖς, καὶ μ' ἐπρότεινεν ὀρθὰ κοφτὰ νὰ μὲ κρύψῃ σ' ἕνα κἀνιστρο ὅπου ἐστίβαξε φορέματα δι' ὀθωμανίδα ὑψηλῆς περιότης.

Ὁ δὲ ἀνόητος ἐγὼ ἐδέχθην ὡς βλάβῃ μὲ περικεφαλαίαν καὶ ἰδοὺ διατὶ εὗρισκομαι εἰς γελοῖαν θέσιν, ἐκ τῆς ὁποίας ζητῶ ν' ἀπαλλαγθῶ λαμβάνων μία σπαθιά ἀπὸ ὑμᾶς.

Ὁ Ρουστέμ δὲν ἔσπευσε παντάπασιν ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν δικαιολόγησιν ταύτην.

Ἐσκέπετο καὶ διελογίζετο ὅτι ἦτο βεβαία ἡ συνενοχὴ τῆς μοδιστρας. Οἱ ἀδελφοὶ του τῷ τὴν εἶχον καταγείλει, καὶ ἐσκόπευε νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀνείσχυτον ἥτις ἐτόλμισε νὰ χορηγήσῃ εἰς Γκισοδριν τὰ μέσα ὅπως παραβίασεν τὸ χρέμιον πασσᾶ.

Ἀλλ' ἡ συνενοχὴ τῆς ἐξύλης αὐτῆς δὲν ἠθώονε τὸν λοχαγόν, ἄλλως δὲ ἀπορον ἦτο πῶς ἔμπορος ἀπὸ πολλοῦ διαμένοντα ἐν Τουρκίᾳ ἐτόλμισε νὰ τὰ βάλῃ μὲ ἕνα τῶν πολλῶν ἰσχυόντων εἰς τὰ συμβούλια τῆς Ὑψηλῆς Πύλης.

Ὁ Ρουστέμ, πρὶν τελειώσῃ, ἠθέλησε νὰ ὠλήσῃ μέχρις ἐσχάτων τὴν ἐξέτασιν.

(ἀκολουθεῖ).

τασόμεν ἐκ τοῦ παρελθόντος αὐτὸν πλήρη ἐμπιστοσύνην πρὸς τὰ πρόσωπα· ἀλλ' ἡ ἐκλογή τῶν προσώπων ἀνήκει εἰς τοὺς κατὰ νόμον πρὸς τοῦτο τεταγμένους, οἷον ἡ ποτὶ δ' ἂν ὦσιν οἱ πρὸς τοῦτο κε-
αλημένοι εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας. ὀφείλομεν αὐτοῖς σύμπρα-
ξιν ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ σκοποῦ. ἡ τανεὶ ἥσαν προῖόν τῆς ἰδίας ἐκάστου
ἡμῶν ἐκλογῆς, διότι μόνον διὰ τοιοῦτης ἐνεργείας πραγματοποιοῦν-
ται αἱ ἐθνικαὶ ὑποχρεώσεις ἐλευθέρων.

• Ἐπανελθὼν δ' ἐγὼ εἰς τὴν χώραν πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ βουλευ-
τικοῦ μου καθήκοντος, θέλω παραστῆ εἰς τὸ βουλευτήριον, ἵνα τοι-
αύτην ποράσχω ἀρωγὴν εἰς τὴν κυβέρνησιν τοιαύτην δὲ παρέχου-
σιν αὐτὴν ἥδη οἱ μεθ' ὧν ἐν τῇ βουλῇ συμπράττω. Δὲν θέλομεν ἀ-
ποκηθῆ εἰς ἀγῶνας κομματικούς. θέλομεν δὲ ζητῆσαι μόνον ἐγγυή-
σεις εὐκρινούς ἐνεργείας πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἐθνικοῦ σκοποῦ. (στ).

• Ἄν ἡ βουλὴ ἐξακολουθῇ παρέχουσα τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτῆς
πρὸς τὴν παρούσαν κυβέρνησιν, καίτοι διαφωνοῦμεν περὶ τὴν ἐκτίμη-
σιν τῶν προσώπων, (ζ) καὶ μάλιστα ἐν σχέσει πρὸς τὰς παρούσας
περιστάσεις, θέλομεν ὅμως ἀναβάλλει, ἕως οὗ παρέλθῃ ἡ παρούσα
κρίσις, πᾶσαν συζήτησιν περὶ τῶν πεπραγμένων ὑπὸ τῆς κυβερνή-
σεως, τῶν τε πρὸ τῆς ἐνάρξεως καὶ τῶν μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς
κρίσεως.

Ἐμὸν δὲ διὰ τοιαύτης κοινῆς ἀπάντων καὶ ἐκάστου, ἐν ᾧ τέτα-
κτα, ἐνεργείας, μόνον διὰ τῆς συγκεντρώσεως τῆς διευθύνσεως ἀπά-
σης ἐν τῇ κυβερνήσει τοῦ κράτους, δύναται ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ λαοῦ
νὰ παραγάγῃ καρποὺς, εἴτε ἐν τοῖς συμβουλοῖς τῶν ἐθνῶν τῆς Εὐ-
ρώπης, εἴτε ἐν τοῖς πεδίοις τῶν ἀγώνων. (η). Ἐν τοιοῦτῳ φρονή-
ματι, ἐν τοιαύτῃ συντάξει προβάλλουσα ἡ Ἑλλὰς εἰς φρούρησιν
τῶν παραγνωρισθέντων δικαίων τοῦ ἑλληνισμοῦ, θέλει ἀναζωπυρώ-
σαι τὰς πρὸς αὐτὴν συμπαθείας τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. αἰτίνας
καὶ σήμερον ἐπίσης, ὡς καὶ ἄλλοτε, θὰ ἐκδηλωθῶσι ζωηραί, ἂν καὶ
ἡμεῖς ἐργασθώμεν, ὡς πρὸ ἡμῶν ἐργάσθησαν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους οἱ
πατέρες ἡμῶν, καὶ θέλει οὕτως ἀποδειχθῇ, ἀπᾶς ἐπὶ, ἐν τῇ περι-
στάσει ταύτῃ, ὅτι ἐν ταῖς ἐθνικαῖς ὑποθέσεσιν ἀγωνίζεσθαι πάντοτε,
ἡλικεῦε ἐνίοτε, ἀλλὰ τελικῶς ἐπικρατεῖ τὸ δίκαιον.

XV.

Αὐτὸς ἦτο ὁ περίφημος λόγος τοῦ κ. Τρικούπης, ὃν ἀπὸ
τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας τοῦ ἀπήγγειλε πρὸς τοὺς ὑποδεχθέν-
τας αὐτὸν μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ ἀγγλικῆς προφορᾶς, τοῦ
συνδέσμου καί, ἀληθοῦς συμπλεκτικοῦ, διότι συμπλέκεται ἐν
τῷ στόματι τοῦ μετὰ τοῦ οὐρανίσκου του.

Τὸ τέλος τοῦ λόγου τούτου διεδέχθησαν ἐκλαυγιστι-
καὶ ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ κ. Τρικούπης μετ' ἀρεϊμανίους ἀνα-
φωνήσεις «Ζήτω ὁ πόλεμος!» καὶ ἀνευφημίας ὑπὲρ τῆς Μα-
κεδονίας.

Ἡ δὺσμοιρος Μακεδονία ἐφέρετο ἤδη ἐν νεφέλῃ δόξης
εἰς τὴν φαντασίαν τῶν ἐξαφθέντων τρικουπικῶν καὶ προση-
γορεύετο ὡς ἐλευθέρᾳ προκαταβολικῶς, μετ' ὡτῆρα καὶ ἐλευ-
θερωτὴν τὸν μέλλοντα νὰ ὑποδουλώσῃ τὴν ἐλευθέραν Μανω-
λάδα.

Ζήτω ὁ Τρικούπης!

Ζήτω ὁ πόλεμος!

Ζήτω ἡ Μακεδονία!

Αἱ τρεῖς αὗται ἐπιφωνήσεις ἐκυριάρχουν εἰς τὰ στόματα
τῶν κάτωθεν τοῦ ἐξώστου πιστῶν, ἢ κάλλιον εὐπίστων.

Ἀμὴν, ἀμὴν, λέγω ὑμῖν, ὅτι ἂν ὑπῆρχε τότε μεταξὺ αὐτῶν
ῥάσις ἀπιστίας ὡσεὶ κόκκος σινάπεως, θὰ ἐσώζετο τὸ ἔθνος

ἀπὸ τῶν κατόπιν συμφορῶν, ὡς πληρωθῇ τὸ μήποτε ρηθέν:
«Ἡ γὰρ ἀπιστία σου σέσωκέ σε».

••

Ἄστα τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς του, ὁ κ. Τρικούπης
μεταβαίνει εἰς τὴν Βουλὴν.

Ἐκεῖ πλῆθος καλὴν λαοῦ καὶ ἐξω καὶ ἐντὸς τῆς Βουλῆς
ἀνέμενε ν' ἀκούσῃ τί θὰ εἴπῃ καὶ ἐν τῇ Βουλευτηρίῳ ὁ κ.
Τρικούπης, ὁ τότε Μετσίκας τῆς Ἑλλάδος θεωρούμενος.

Ἐν τῇ βουλευτηρίῳ, ὁ κ. Τρικούπης λαμβάνων ἀφορμὴν
ἐκ τῆς ὑποβληθείσης προτάσεως τοῦ κ. Ρόκκου Χοῖδᾶ, ὅπως
ἡ Βουλὴ συνεδριάσῃ μυστικῶς, ἀνέρχεται εἰς τὸ βῆμα, ἐν
μέσῳ σιγῆς βαθυτάτης.

Ὁ κ. Τρικούπης κατακρίνει τὴν περὶ μυστικῆς συνεδριά-
σεως πρότασιν ἢ θεωρεῖ αὐτὴν ὡς βλαβερὰν εἰς τὰ ἐθνικὰ
συμφέροντα.

Διχλοῖ ὅτι ἡ ἀντιπολίτευσις θὰ παρέχῃ πλήρη τὴν ἐμπι-
στοσύνην τῆς εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἐφ' ὅσον αἱ ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ
ζητήματος ἐνεργεῖαι αὐτοῦ ἀνταποκρίνονται πρὸς τοὺς κοι-
νοὺς πόθους (! ! !)

Ὁ ἀγὼν, λέγει, ὃν ὑποχρεούμεθα νῦν ν' ἀναλάβωμεν δὲν
εἶναι ἀγὼν ὅστις ἀπὸ ἐπιτυχίας θὰ φέρῃ ἡμᾶς εἰς ἐπιτυχίαν.
Θὰ παλαίσωμεν κατὰ μοῖραν δυσχερειῶν, θὰ ὑποστῶμεν με-
γίστας θυσίας, δέον ἐπομένως τὸ ἔθνος νὰ παρίσταται ἐν
πάσῃ τῇ ἰσχυρί αὐτοῦ. Οὐτε δυνάμεθα νὰ μὴ ἀναλάβωμεν
πλέον τὸν ἀγῶνα τοῦτον, διότι, ἐάν πράξωμεν αὐτό, ὁ ἑλ-
ληνισμὸς καταστρέφεται (! ! !)

Ἡ ἐκ τῶν πληκαρίστων τούτων λόγων ἐντύπωσις εἶναι
βαθυτάτη.

Ἡ ἀντιπολίτευσις ἔχαιρεν ἐπὶ τούτοις καὶ ἡγάλλετο.

Ὁ κ. Δηλιγιάννης ἀνέρχεται τὸ βῆμα, μετὰ τὸν κ. Τρι-
κούπην, ἐξηγεῖ τὴν πολιτικὴν τῆς κυβερνήσεως καὶ δηλοῖ τὴν
χαρὰν τοῦ διότι ἡ ἀντιπολίτευσις, διὰ τοῦ ἡγέτου αὐτῆς,
ἐσπευσε νὰ δηλώσῃ γνώμην περὶ τῶν πραγμάτων τῶν ἐθνι-
κῶν. τὰ ὅποια προεβλήθησαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ διότι ὁ ἡγέτης
τῆς ἀντιπολίτευσως κ. Τρικούπης, δι' ὅσον ἀπὸ τοῦ βήμα-
τος τῆς Βουλῆς εἶπεν, ἐδείχθη ὅλος δὲν ἡδύνατό τις ν' ἀμ-
φιβάλλῃ ὅτι ἤθελεν εἶσθαι πᾶς Ἕλλην, εἴτε ἐν τῇ ἀντιπο-
λιτεύσει εἴτε ἐν τῇ κυβερνήσει παρίσταται συλλειτουργῶν.

Αὐτὰ εἶπε τότε ὁ κ. Δηλιγιάννης μὴ πιστεύων ποτὲ,
ὅτι θὰ ἐπάθαιεν, ὅτι ἐπαθεν ὁ χωρικός ἐκεῖνος ὁ θερμάνας
εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ ὄφιν παγωμένον.

••

Εἰς τὸ φέλλον τῆς προσεχοῦς Πέμπτης θὰ ἔχετε τὴν
συνέχειαν αὐτοῦ τοῦ «Γεννηθῆτω Φῶς!»

Ῥαμπαγᾶς.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ 'ΣΤΟ ΜΙΣΜΟ ΤΟΥ ΦΕΡΙΔΟΥΝ ΜΠΕΝ

πρέσβους τῆς Τουρκίας καθ' φεύγει σήμερα.

Γιατὶ κι' ἡ κουκουβάγιας μας, πενθίμως κελαδοῦν;

Γιατὶ μισεῖς ἀπὸ 'μᾶς ὁ πρέσβυς Φεριδούν,

Αὐτὸς ποῦ 'λίγο ἐλειψε νὰ στείλῃ τὸ σταυρὸ μας

Τοῦ Ἱμτιγιάζ ἀντάλλαγμα 'στὸν τούρκο Πατισάχ,

Αὐτὸς νὰ λείψῃ ἄξαφνα, αὐτὸς ἀπ' τὸ πλευρὸ μας;

Ἀχ! ἄχ! ἄχ! ἄχ! ἄχ! ἄχ!

Ἀχ! βᾶ! βᾶ! βᾶ! ἄχ!

✦

(Ε.) Σ. Ρ. Τί λόγοι πατριωτικοί! τί αὐταπαρησία! καὶ ὅμως
ἐπισθεν αὐτῶν ἐκρύπτετο ἡ ἐπιβουλή καὶ πρὸς ὁδὸν.

(ΣΤ) Αἱ ζητηθεῖσαι ἐγγυήσεις, ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη,
ἀπέδλεπον πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ κομματικοῦ σκοποῦ, ἥτοι πῶς ν' ἀ-
ποχωρήσῃ τῆς ἐξουσίας ὁ κ. Δηλιγιάννης, καὶ νὰ διαλυθῇ ἡ ἐξετα-
στικὴ ἐπιτροπὴ διὰ τὴν τριετὴ διοίκησιν τοῦ κ. Τρικούπης.

(Ζ) Βεβαίως διεφάνει ὁ κ. Τρικούπης περὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν
προσώπων, καθόσον ὁ κ. Δηλιγιάννης δὲν εἶχεν ἰδιαιτέρους φίλους
τοὺς πρέσβεις Ρούμπολδ καὶ Τραουτεμβέργ.

(η) Ὀμίλει περὶ ἀγώνων ἐν τοῖς πεδίοις, ὁ ἐργάτης τοῦ ἀπο-
κλεισμοῦ, ὁ ἐξελθὼν εἰς τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἵνα ἴδῃ
τὸν κατακλύοντα στόλον τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς πατρίδος του!

Γιατί κι' ἡ κουκουβάγαις μας πενθίμως κελαδοῦν;
 Γιατί μισοῦει ἀπὸ μᾶς ὁ πρέσβυς Φεριδούν.
 Αὐτὸς ὀλίγο νὰ μὲν ἔκουα στὴν Ἀθήνα,
 Μὲ τρόπο θὰ μᾶς τοῦρκευε χερταί του ζητῶν
 Στῶν σκλονιῶν μας τ' ἀπάτα μὲ κόλπα φέρε. φέρε
 Τόν! τόν! τόν! τόν! τόν! τόν!
 Ἀλύπητα βουτῶν!

Γιατί κι' ἡ κουκουβάγαις μας πενθίμως κελαδοῦν;
 Γιατί μισοῦει ἀπὸ μᾶς ὁ πρέσβυς Φεριδούν.
 Αὐτὸς τοῦ Γεωργίου μας ἐστόλισε τὰ στήθια
 Μὲ τὴν τιμὴ τοῦ ἱμνιγιάζ, ἀνέλπιστη τιμὴ,
 Μ' αὐτὸν ἀνθίζαν μυγδαλιαῖς κι' ἐβγάζαν κολοκυθία,
 Μὴ, μὴ, μὴ, μὴ, μὴ, μὴ
 Σωθῆτε στεναγμοί!

Γιατί κι' ἡ κουκουβάγαις μας πενθίμως κελαδοῦν;
 Γιατί μισοῦει ἀπὸ μᾶς ὁ πρέσβυς Φεριδούν.
 Ὁ μόνος ὁποῦ ἐνοιωσεν, ἀλήθεια, τὸ σφυγμὸ μας,
 Καὶ μπάλαμο μᾶς ἀλειφεν ἐκεῖ ποῦ μᾶς πονεῖ,
 Ὁ μόνος ποῦ στὴν κούνια του τοῦ κουνουσε τὸ μωρὸ μας
 Καὶ νεῖ, νεῖ, νεῖ, νεῖ, νεῖ
 Ἀκόμα τὸ κουνεῖ.

Γιατί κι' ἡ κουκουβάγαις μας πενθίμως κελαδοῦν;
 Γιατί μισοῦει ἀπὸ μᾶς ὁ πρέσβυς Φεριδούν.
 Τί Τοῦρκος! σὰ σκυλόφραγκος, ἐλύγιζε τὴ μέση,
 Ἀρνήθηκε τοῦ χαρμελιοῦ τ' ἀφρόπλαστα οὐρῖ,
 Γιὰ χάρι μας ἀρνήθηκε ἀκόμα καὶ τὸ φέσι,
 Ρεμπούπλικα φορεῖ
 Καὶ σὰ Ρωμῆος οὐρεῖ!

Γιατί κι' ἡ κουκουβάγαις μας πενθίμως κελαδοῦν;
 Γιατί μισοῦει ἀπὸ μᾶς ὁ πρέσβυς Φεριδούν.
 Ὁρα καλὴ σου, Φεριδούν, ἀν ἔμενες ἀκόμα,
 Τετελεσμένον γεγονὸς θὰ ἦτανε, θαρρῶ,
 Τὸ νὰ γενοῦν οἱ Ἕλληνες κι' οἱ Τοῦρκοι ἓνα κόμμα,
 Ρῶ, ρῶ, ρῶ, ρῶ, ρῶ, ρῶ,
 Θὰ κλάψω, δὲ μπορῶ.

Γιατί κι' ἡ κουκουβάγαις μας πενθίμως κελαδοῦν;
 Γιατί μισοῦει ἀπὸ μᾶς ὁ πρέσβυς Φεριδούν.
 Μ' αὐτὸν τὸ μέγα ζήτημα τοῦ Πανουργιά ἐλύθη
 Κι' ἐδέθηκε σφιχτότερα τὸ ταχυδρομικὸ
 Καὶ ἀν' ἀπ' τὸ Σουλτάνο του ὁ Γιώργος προσεδλήθη
 Γι' αὐτὸνε, κὸ, κὸ, κὸ,
 Μικρό ν' αἶ το κακό!

Ῥαμπαγάς

ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ

Ἐκ τῶν πεπραγμένων ἀπὸ τοῦ Α'. Ἀρχηγείου.

(ἐπίσπασμα ἀνεκδότου συγγραφῆς).

Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ καλὸς Ῥαμπαγάς δὲν θὰ ἔχη τὴν τύχην τοῦ «ΙΘ'. Αἰώνος» καὶ τὰ ἄρθρα τοῦ «Γεννηθῆτω Φῶς» θὰ φιλοτιμησῶσι πάντας τοὺς τιμίους ἀξιωματικούς, ὑπαξιωματικούς καὶ πο

λίτας τοὺς ἀγαπῶντας τὴν πατρίδα καὶ προσβλέποντας εἰς ἑνδοξον μέλλον, νὰ προσθέσωσιν ὡς καλὰ μέλισσαι εἰς τὸ φύλλον αὐτοῦ πᾶν δ,τι ἔχουσι συλλέξει κατὰ τοὺς φειμνήστους ἡμέρας τῶν συν... ἵνα ἀποτελεσθῇ ἑν ὁλον οὐρακτικὸν καὶ ωφέλιμον. Τ' ἀνωτέρω δὲ χαρακτηρισθῶσιν ὡς παρένθεσις ἄνευ συναφείας πρὸς τὸ κατωτέρω

Εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι οὐδεμία κοινὴ ἐνέργεια διήρθε ἀπὸ συμπλοκάς, τοῦναντίον ἀντίδρασις ἐγένετο ἐκ μερὸς διοικητῶν καὶ ανω... ἄξιωματικῶν εἴτε ἐκ πολιτικῆς ἐπιδράσεως εἴτε ἐκ δειλίας κατὰ τῶν νεογεινῶν τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ὁσφρανθῶσι πυρίτιδος. Τὴν ἐνέργειαν ταύτην ἐλέπομεν εἰς τοὺς διοικοῦντας τὸ ἀριστερὸν κέρας τοῦ Α'. Ἀρχηγείου στρατοῦ, οὗ μόνον μὴ μεθέξαντας τῶν μαχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐργασθέντας εἰς τὴν ἐπίλευσιν τοῦ ἐπονειδίστου αποτελέσματος.

Τὸ ἀριστερὸν κέρας τοῦ Α'. Ἀρχηγείου ἦτο θεσμιζόμενον ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ συνταγματάρχου κ. Χατζῆ Ἰωάννου στρατοπεδεύοντος εἰς Ρεβένι· αἱ κάτωθι διαταγαὶ πορείας γεγραμμέναι διὰ μολυβδοκονδύλου δηλοῦσι τὸ στρατηγικὸν πνεῦμα τῶν διοικούντων κα. μαρτυροῦσι περὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν: — Τὰ πρωτότυπα εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν.

Εἶτε ἐξ ἀγνοίας τῶν τοποθεσιῶν καὶ τῆς στρατηγικότητος αὐτῶν, εἴτε ἐκ κακῆς ἀντιλήψεως, ἡ θέσις Κ ἄ τ ω Κ ο ὑ τ ρ α εἶχε χαραχθῇ ἐντὸς τῆς γραμμῆς τοῦ Α'. Ἀρχηγείου καὶ διηυθύνετο ἐκ Ἀρίστης, ἐνθ' ἡ Ἀ ν ω Κ ο ὑ τ ρ α εἶχε χαραχθῇ ἐντὸς τῆς γραμμῆς τοῦ Γ' Ἀρχηγείου καὶ διηυθύνετο ἐκ Τρικκάλων! Καὶ ἡ κακὴ αὕτη διαίρεσις ἐπήνεγκε τὴν πτώσιν καὶ τὴν καταστροφὴν ἀμφοτέρων. Μὲ 4,500 ἄνδρες ἦτο ἐστρατοπεδευόμενος εἰς Ρεβένι ὁ διοικητὴς τοῦ ἀριστεροῦ κέρατος κ. Χατζῆ Ἰωάννου καὶ εἰς τὴν Κ ἄ τ ω Κ ο ὑ τ ρ α ν εἶχε τοποθετήσῃ μόνον 191 ἄνδρας· ἡ πτώσις καὶ ἡ αἰχμαλωσία τῶν 19 τούτων ἀνδρῶν τοῦ πεζικοῦ ἡκόλυνε τὴν ἀνοδὸν τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ καὶ τὴν μεταφορὰν κανονίου εἰς τὴν Ἀ ν ω Κ ο ὑ τ ρ α ν καὶ τὴν καταστροφὴν καὶ αἰχμαλωσίαν τῶν 3001 εὐζώνων. Οὕτε τῆς μίσεως θέσεως ἐπεξητήθη ἡ ἀνάκτησις ὑπὸ τοῦ ἀριστεροῦ κέρατος τοῦ Α'. Ἀρχηγείου, οὕτε τῆς ἐτέρας ὑπὸ τοῦ δεξιῦ τοῦ Γ'. Ἀρχηγείου· ὡς πρὸς τὴν ἀνοχὴν ταύτην τὰ δύο κέρατα συνητηθήσαν, χωρὶς νὰ συνεννοηθῶσιν οἱ διοικοῦντες αὐτά!

Ἀφοῦ ἐγένετο τὸ ἔγκλημα τῆς μὴ ἐνισχύσεως τῆς θέσεως Κ ἄ τ ω Κ ο ὑ τ ρ α διὰ τῆς ζητηθείσης ἐπικουρίας, ἐπεδιώχθη ἡ ἀνάκτησις αὐτῆς διὰ τῶν ἐξῆς διαταγῶν ἐκ τοῦ στρατοπεδάρχου.

Λοχαγὲ Γεωργιάδῃ

Συγκεντρώσατε πάραυτα λόχον σας καὶ διευθυνθῆτε εἰς ὁδὸν Ζάρκου, ἅμα τῇ εἰσόδῳ σας εἰς τὴν ὁδὸν Ζάρκου νὰ σταματήσετε καὶ ἀναμένετε περαιτέρω διαταγὰς.

Ρεβένι 11 Μαΐου 1886

Ὁ διοικητὴς τοῦ ἀριστ. κέρατος κ.λ.π.

Α. ΤΟΥΡΝΑΒΙΤΗΣ

ἀντισυνταγματάρχης

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀπὸ τῆς διαταγῆς ὁ λόχος τοῦ κ. Γεωργιάδου ἦτον ἑτοιμος καὶ οἱ ἄνδρες εἶχον τευνώσει τὸ ρουθόφι· σὺν τῷ καθάρῳ τ' ἄλογο διὰ τὴν ὁρμὴν τῆς πυρίτιδος.

Τὴν πρώτην διαταγὴν ἐπηκολούθησε δευτέρα· αὕτη ὅσφαινεταί ἐπιτακτικώτερα ὡς λακωνικῇ, τόσφ εἶναι γλυκυτέρα ὡς εὐρωπαϊκῇ διὰ τῆς προσθήκης τοῦ κύριε (!)

Κύριε λοχαγὲ Γεωργιάδῃ

ἀναχωρήσατε πάραυτα.

Ρεβένι 11 Μαΐου 1885

Ὁ διοικητὴς τοῦ ἀριστ. κέρατος καὶ τλπ.

Α. ΤΟΥΡΝΑΒΙΤΗΣ ἀντισυνταγματάρχης

Ἡ προσθήκη τοῦ κύριε, ὡς ἀποτέλεσμα εἶχεν ἀντὶ νὰ βαδίσῃ ὁ λόχος εἰς ἐπανάκτησιν τῆς Κάτω Κούτρας καὶ ἐλευθέρωσιν τῶν αἰχμαλώτων νὰ κινηθῇ μόνον ἀντιθέτως εἰς τὴν ὁδὸν Ζάρκου, ὅπου ἦν τὸ ἀρχηγεῖον τοῦ κ. Τσερούλη καμαρόνον τὴν Ἀνω Κούτραν καὶ ἐπέθεν ἵνα μὴ ἀναμένη μέχρι σήμερον ἄλλην διαταγὴν, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀρίστην καὶ διαλυθῇ. Ἀχ! Ρεβένι, ἀν σ' ἔλεγον τοῦλάχιστον ρεβέντι, πόσοι θὰ ἔμενον ἀκαθάριστοι; Σὺ εἶσαι ἡ αἰτία τῆς πτώσεως τῆς Κ ο ὑ τ ρ ας, τοῦ στιγματισμοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μελαίνης σελίδος τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Λαμπάς.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΨΑΡΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΜΠΟΥΡΛΟΝ

—'Αφιερωθῆναι εἰς τοὺς ψαράδες τοῦ Πειραιῶς.—

Ἄπάνω στὸ σκοπὸ τοῦ :

*Κωσταντᾶρα, Κωσταντᾶρα,
Τούρλα, τούρλα τῇ φεσάρα.*

Μὲ τὴν ἀτμάκατό σου
Τοῦ κάκου χάνεσαι,
Ἄλλου ἀνακατώσου
Μὴν ψαροπιάνεσαι,
Ὡς καὶ σένα, κύρ Ταμποῦρλο,
Θά σὲ πέρναγα στὸ βουῦρλο.

Ἐπὶ κῦμα τοῦ πελάου
Σὲ πιάν' ἢ θάλασσα
Γιὰ φεύγα λάου, λάου.
Ἄλλιῶς στὰ 'χάλασα.
Ὡς καὶ σένα, κύρ Ταμποῦρλο
Θά σὲ πέρναγα στὸ βουῦρλο.

Σοῦ ρίχνω δυναμίτη
Κι' ἐμπρὸς στὴ μύτη σου
Μὴ μᾶς κουνᾶς τὴ χῆτη
Καὶ τράβα σπῖτι σου.
Ὡς καὶ σένα, κύρ Ταμποῦρλο,
Θά σὲ πέρναγα 'στὸ βουῦρλο.

Τὸ ψάρι ποῦ χαλεῶν,
Κι' ἂν ᾔν' ἀμάχη σου,
Ἐγὼ δὲν τὸ ψαρεύω
Γιὰ τὸ στομάχι σου.
Ὡς καὶ σένα, κύρ Ταμποῦρλο
Θά σὲ πέρναγα 'στὸ βουῦρλο.

Ταμποῦρλο μου, Ταμποῦρλο,
Δὲ συμμαζόνεσαι ;
Ἀπ' τῶν ψαριῶν μου βουῦρλο
Πάρε νὰ ζώνεσαι.
Ὡς καὶ σένα, κύρ Ταμποῦρλο
Θά σὲ πέρναγα 'στὸ βουῦρλο.

Τὸ βουῦρλο νὰ μυρίζῃ
Ἄφ' τὴν ψαρίλα του
Καὶ νὰ σὲ γαργαλίζῃ
Ἡ θαλασσίλα του...
Ὡς καὶ σένα, κύρ Ταμποῦρλο,
Θά σὲ πέρναγα στὸ βουῦρλο.

Στὰ πλιάτσκα μζθηνένος
Μᾶς ἐφορτώθηκες,
Μὰ ραμπαγαδιωμένος
Ἐχαντακώθηκες.
Ὡς καὶ σένα, κύρ Ταμποῦρλο,
Θά σὲ πέρναγα στὸ βουῦρλο.

Σὲ πέρασεν ὁ τύπος
Εἰς τὰς κολῶνας του
Καὶ φόβος εἶναι μῆπως
Μὲ τοὺς ἀγῶνάς του,
Ἄξαφνα βρεθῆς στὸ βουῦρλο
Περασμένος, κύρ Ταμποῦρλο.

Ῥαμπαγάς.

Ἐμπρὸς ! Δόστε τοῦ δρόμο σεῖς οἱ λεβέντηδες ψαράδες καὶ ψα-
ρέμποροι τοῦ Πειραιῶς ! Τραγουδήστε το ἀπόψε ὅλοι πέρα πέρα. Ὁ
σκοπὸς εἶναι ἔτοιμος. Δὲν σᾶς δίνει κόπο.
Τ α μ π ο ῦ ρ λ ῖ σ α τ ῆ τ ο !

ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ

I

Ἀναπνέει ὁ τόπος ἀναβλέπων φῶς ἐν ταῖς ἀποκαλύψετιν
εἰς ἃς φιλοτίμως ἐπεδόθη ὁ *Ραμπαγάς*. Ἀνακουφίζομεν τὴν
συνειδήσιν μας καὶ ἡμεῖς συντελοῦντες ὅπως πλειότερον ἐπι-
χυθῇ φῶς εἰς τὴν σκοπίμως ἐπισκοπισθεῖσαν καὶ ἀναστραφεί-
σαν ἱστορίαν τῶν μεθορικῶν συμβάντων.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τότε τοῦ *Α'* ἀρχηγείου στρατοῦ,
ἣν παρεθέσαμεν προχθὲς εὐλόγως ἐνεποίησε βαθεῖαν αἰσθησιν
εἰς πάντας ὅσοι διατηροῦσιν ἀκόμη ἐν τοῖς μυκίοις τῆς πα-
τριωτικῆς των καρδίας ἐλπίδα τινὰ περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ
τόπου αὐτοῦ. Διὰ βραχέων σήμερον θὰ ἐξηγήσωμεν τὴν μῆνιν
τοῦ κ. Ζυμβρακάκη κατὰ τῆς τότε κυβερνήσεως, ἥτις δὲν
ἠδύνατό ποτε νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ φιλοδοξία καὶ ὁ πατριωτι-
σμός ἐνὸς ἀρχηγοῦ ταχθέντος νὰ προασπίσῃ τὴν τιμὴν τῆς
πατρίδος του, δὲν ἐξικνεῖτο πέραν τῶν ἀθυριῶν τοῦ
Μαίφαρτ.

II

Κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1885 ὑπ' ἀρχηγὸν τὸν κ. Β. Πετι-
μεζᾶν, συσταθέντος τοῦ *Α'* ἐν Τρικκάλοις ἀρχηγείου ὁ κ.
Ζυμβρακάκης διαρίσθη εὐθὺς ἀμέσως ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου,
ἀναλαβὼν τὴν ἐπίβλεψιν καὶ κατασκευὴν τῶν ὀχυρωμάτων
ἐν ταῖς θέσεσιν ἐκείναις τῆς περιφέρειας τοῦ *Α'* ἀρχηγείου,
αἵτινες ἐκρίθησαν ὡς σημεῖα στρατηγικὰ ἢ κλειδεῖς τοπο-
θεσιῶν.

Εἶναι ἀναγκαῖα ἐπισκόπησις τις τῶν ἀνεγερθέντων ἐκεῖ
ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν του ἡμυντικῶν ἔργων.

Ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τοῦ *Α'* ἀρχηγείου
τοῦ Ζάρκου, ἐνθα καὶ ὁ δυσώνυμος τῆς Κούτρας βράχος, ἀνευ-
ρίσκομεν μίαν περιβολὴν διὰ 400 ἄνδρας διήκουσαν μεταξὺ
Ζάρκου καὶ Ἀγίου Ἰωάννου, συνδεομένην δὲ μετὰ τοῦ Ζάρ-
κου δι' ὀρυγμάτων ὁδεύσεως. Καθ' ὅλην τὴν ὁροσειρὰν τῆς
ὀροθετικῆς γραμμῆς, ἐν τῷ τμήματι ἐκείνῳ, οὐδαμοῦ ὑπῆρχεν
ὀρυγμά τι, ἀμέσως, οὐδὲ ἐπὶ τῆς Κούτρας, οὐδὲ ἐπὶ τοῦ
Προφήτου Ἡλιοῦ, καίτοι τὰ σημεῖα ταῦτα ὑπεδεικνύοντο
ὡς κλειεῖς τῆς τοποθεσίας, ἐν ᾗ ἡ περιβολὴ ἀνηγέρθη, κειμέ-
νης πρὸς τὴν κορυφὴν μιᾶς τμηνὸς ἣν σχηματίζουσιν ἄφ' ἐνὸς
ἡ Κούτρα μετὰ τῆς ἐπεκτάσεως αὐτῆς καὶ ἄφ' ἑτέρου ὁ
Προφήτης Ἡλίας μετὰ χθαμαλωτέρων ὀροσειρῶν, ὧν ὁ ἀγ-
κὼν κλίνει πρὸς τὸ Ζάρκον. Ἡ ἀπόστασις δὲ τῶν πλευρῶν
τῆς σπηνὸς καὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς ἀπὸ τῆς περιβολῆς δὲν
ὑπερέβαινε τὰ 1060—1200 μ. Ἡ περιβολὴ αὕτη ὠνομά-
σθη κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν συμπλοκῶν *τάφος*, καθ' ὅσον οἱ ἐν
αὐτῇ τυχόντες ἐγκλειόμενοι οὐδὲ χρῆσιν ἠθελον δυνηθῇ νὰ ποι-
ήσωνται τῶν ὅπλων αὐτῶν κατὰ τῶν ὑπερθεῖν εὐρισκομένων
ἐχθρῶν, οὐδ' ἠθελον τιμηθῇ κἂν διὰ τῆς σφαίρας αὐτῶν, ἀλλ'
ἠθελον πέσει βαλλόμενοι ἀπὸ τῶν ὑπερκειμένων ὑψωμάτων
διὰ λίθων. Καὶ ἐννοεῖται, οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν κατὰ τὰς συμ-

πλοκάς ἐσκέφθη τις περὶ χρησιμοποίησιν τοῦ τὰρου τοῦτου, ὅπου δὲν ἠδύνατο εἰμὴ νὰ ἐνταφιασθῇ ὄντως.

Ἡ περιβολὴ αὕτη ἤρκει μόνον, εἴ ποτε ἤθελε προκαλέσει τὴν προσοχὴν τῆς κυβερνήσεως, νὰ ρίψῃ εἰς τὰς φυλακάς καὶ στερήσῃ τοῦ βαθμοῦ αὐτῶν τοὺς ἐργάτας τῆς οὕτω πως παρascευασθείσης καταστροφῆς τοῦ στρατεύματος.

Δὲν λέγω περὶ τῶν ἐν Γκριτζόβαλι ἔργων, ὀλιγώτερον μὲν φθοροποιῶν τῶν ἐν Ζάρκω ἀποδόντων ἐνεκεν ἄλλης στρατιωτικῆς ἀρετῆς τῶν ἐκεῖ ἀγωνισθέντων, ἀλλ' ἀναξίως ὡσαύτως καὶ τῆς στοιχειωδεστέρας μελέτης, στοιχείων δὲ ἀμειλίχτου καταδίκης ἀνικανότητος τῶν ἀνεγειράντων καὶ ταῦτα.

Καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ τότε ἀρχηγοῦ τοῦ ἐπιτελείου συντελεσθέντα ἔργα.

Κατὰ δὲ τὰς ἀρχὰς Φεβρουαρίου τοῦ 1886, ὡς γνωστὸν τυγχάνει, προσεκλήθησαν εἰς συμβούλιον, ἐν Ἀθήναις, οἱ ἀρχηγοὶ κ. κ. Β. Σαπουντζάκης, Β. Πετμεζᾶς καὶ Ν. Μακρῆς ἀντιπροσωπεύον τὸν κ. Σ. Καραϊτκάκη. Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ εἰπῶμεν τί ἐν τῷ συμβουλίῳ ἐκείνῳ ἐρρέθη, ἐκρατήθησαν ὅμως λεπτομερῶς πρακτικά, ὡς γνωρίζομεν, διὰ χειρὸς τοῦ τότε προέδρου τῆς κυβερνήσεως γραφέντα καὶ ὑπογραφέντα ὑφ' ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἀρχηγῶν. Μετὰ τὸ συμβούλιον ἐκεῖνο ἐπῆλθεν ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ἀρχηγοῦ Β. Πετμεζᾶ, ἀνετέθη δὲ ἡ ἀρχηγεία εἰς τὸν κ. Ζυμβρακάκη.

Γνωστὸν ὡσαύτως εἶναι ὅτι τὸ τρίτον δεκαήμερον τοῦ Ἰανουαρίου 1886 ἐγένοντο στρατιωτικοὶ προβιβασμοί. Ὁ κ. Ζυμβρακάκης προτεδόκα τὸν βαθμὸν τοῦ ὑποστρατήγου, ἀλλ' ὁ τότε ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν δὲν ἐσκέφθη ὁμοίως ἔως νὰ ἐπιφυλάξῃται τιμητικώτερον αὐτῷ τὴν προαγωγὴν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἐκτοτε ὁ κ. Ζυμβρακάκης ἀναφαίνεται οὐχὶ πλέον ἀρχηγὸς ἐμπειστευμένους τὴν τιμὴν τῶν ὀπλῶν τῆς πατρίδος, ἀλλ' ὄργανον ἐμπαιθοῦς ἀντιδράσεως πρὸς πᾶν γενναῖον μέτρον τῆς πατριωτικῆς ἐκείνης κυβερνήσεως. Ἡ θέσις τοῦ δ' ὡς ἀρχηγοῦ παρεῖχεν αὐτῷ ἐλευθερίαν σχεδὸν ἀνεξέλεγκτον πρὸς τοιαύτην ἐνέργειαν καὶ ἡ ὑπουλότης τὴν ὁποῖαν λίαν ἐπιτηδεύει μετέρχεται, ἐκάλυπτε τὴν ἀνάρμοστον συμπεριφορὰν τοῦ.

III

Ἀναλαβὼν ὁ κ. Δηλιγιάννης τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν κατ' ἀπρίλιον, διέταξε τὰ ἀρχηγεία στρατοῦ νὰ συγκεντρώσωσι πάσας αὐτῶν τὰς δυνάμεις ἐπὶ τῆς ὁροθετικῆς γραμμῆς. Τὰς διαταγὰς ταύτας τοῦ ὑπουργείου πιστῶς ἔξε πλήρωσαν τὸ Α' καὶ Β' ἀρχηγεῖον· μόνος δὲ ἀρχηγὸς τοῦ Γ' ἀρχηγείου, ὁ κ. Ζυμβρακάκης, ἔμεινεν ἀπαθής· ἤρκεσθη, εἰς τὴν μεταστάθμισιν μόνον τοῦ τάγματος τοῦ κ. Δ. Σταῦκου ἐκ Καλαμπάκας εἰς Γριζάνον, πάσας δὲ τὰς ἄλλας δυνάμεις αὐτοῦ ἀφῆκεν ἐσκορπισμένους ἐν Λαμῖᾳ, Δομοκῷ, Φαρσάλοις, Καρδίτῃ, Φαναρίῳ καὶ Τρικκάλοις.

Ἡ ἐκ κακῆς προθέσεως τοιαύτη ἐνέργεια τοῦ κ. ἀρχηγοῦ κατεδείχθη ἐμφαντικώτερον κατὰ τὰς συμπλοκάς τῆς 10 καὶ 11 Μαΐου. Ὁ κ. Ζυμβρακάκης ἐξέδιδε τὰς διαταγὰς αὐτοῦ ἐκ τοῦ παρὰ τὸν Ἀθηαῖν ὠδικοῦ καφενεῖου, ὅπου διήρχετο τὰς ὥρας τοῦ οὐλοποτῶν μετὰ τοῦ προζένου τῆς Τουρκίας καὶ διατάσσων τὴν ἐκκίνησιν τῶν σωμάτων ὁπῶς ὅλας ὥρας ἀπὸ τῆς ἀναγγελίας τῶν συμπλοκῶν.

Δὲν ἐλητμόνησαν ἀκόμη οἱ κάτοικοι τῶν Τρικκάλων πῶς ὑπὸ τὸν κρότον τῶν μακρόθεν ἀκουομένων τηλεβόλων ὁ ἀρχηγὸς φεύγων τὴν ἀθημονίαν τῶν πολιτῶν καὶ τοῦ στρατοῦ ἀπῆλθεν ἀπὸ τῆς 9 μ. μ. ὥρας καὶ κατεκλίθη βύσας ἔσως καὶ τὰ ὦτα ὀπω; μὴδὲν ἀκούῃ. Ἐνθυμοῦνται ἐπίσης πῶς

ἤγανακτῆμένον τὸ πλῆθος ἐπὶ τοιαύτῃ συμπεριφορᾷ τοῦ ἀρχηγοῦ μετέβη εἰς τὸ ἀρχηγεῖον ἐπὶ κεφαλῆς ἔχων τὸν νομάρχην κ. Κατσικαπῆν καὶ ἠνάγκασε τὸν κ. Ζυμβρακάκην νὰ καταλίπῃ τὴν κλίνην καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ τηλεγραφεῖον.

V

Δὲν προβαίνομεν ἡμεῖς εἰς συμπεράσματα περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς τοιαύτης διαγωγῆς ἀνθρώπων φιλοδοξησάντων νὰ ἐπιδειχθῶσι πλεῖστον ὡς ἰστέιοι ἢ ὡς ἀρχηγοὶ ἐμπειστευμένους τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος τῶν. Ἀλλ' ἀξιούμεν ν' ἀποκαλυφθῇ τέλος ἡ ἀλήθεια, νὰ ἐπιχυθῇ φῶς ἐπὶ τὸν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς, διότι πᾶσα ἐπιφύλαξις πλέον εἶναι συνενοχὴ εἰς τὴν τελεσθεῖσαν προδοσίαν.

Ἡ δικαιοσύνη τῆς πατρίδος ἀς ἐπιτελέσῃ τὸ καθήκον τῆς ἐξαγνίζουσας τὸ κατ' αὐτῆς τελεσθὲν ἀνοσιούργημα καὶ τέλος πάντων γενηθῇτω φῶς!

Τηλέφως.

ΝΑ ΠΑΡΑΙΤΗΘΗ

Νὰ παραιτηθῇ.

Ἰδοὺ πλέον τί σῶζει αὐτόν.

Ἰδοὺ καὶ τί μόνον σῶζει ἡμᾶς.

Ὁ κ. Φιλήμων εἶναι ἱπποτικὸς χαρακτήρως ἄνθρωπος.

Ἄς ἀποφασίσῃ τοιαύτην μίαν ὑπὲρ τῆς πόλεως θυσίαν.

Τὴν πόλιν τὴν ἀγαπᾷ, δὲν εἶναι ζήτημα.

Εἶναι μᾶνα τοῦ αὐτοῦ.

Αὐτὴ τὸν ἐγέννησε.

Εἰς αὐτὴν εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἡ μᾶνα αὐτὴ πάσχει τώρα, βρσανίζεται εἰς τὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ της.

Τὸ βλέπει πλέον καὶ αὐτὴ ὅτι δὲν δύναται, ὅπως καὶ ἂν θέλῃ, νὰ τῆς κάμῃ κἀνὲν καλόν.

Διψᾷ καὶ δὲν τῆς δίνει νὰ πιῇ.

Δὲν εἶναι ἄξιος νὰ ποτίσῃ τὴ διψασμένη μανούλα τοῦ ἑνα ποτήρι νερό.

Καὶ παραδόξως τὸ νερὸ τρέπεται πρὸ αὐτοῦ εἰς φυγὴν.

Ὅσῳ τὸ κυνηγᾷ τόσῳ τοῦ φεύγει.

Ἐλεῖπεν εἰς Μόναχον;

Εἶχεν ἡ πόλις 19 τόσους δακάδες νερό.

Ἀλλὰ μόλις ἐπάτησε τὸ πόδι τοῦ στὸν Πειραιᾶ, μόλις ἐγύρισε ἀπὸ τὸ ταξείδι, τὸ νερὸ φυραίνει καὶ γίνεται μόνον 9 δακάδες καὶ 300 δράμια.

Δέκα δακάδες νερὸ ἐφυγαδεύθησαν πρὸ τῆς παρουσίας τοῦ.

Ἐπειτα ὁ κ. Φιλήμων δὲν εἶναι πλασμένος καθόλου γιὰ δῆμαρχος μας.

Ὁ δῆμός μας θέλει ἄνθρωπον πρακτικόν, χωρὶς πολλὰ λόγια καὶ σχέδια.

Θέλει ἔργα, ἔργα καὶ πάλιν ἔργα.

Ὁ Φιλήμων πετᾷ τόσον ὑψηλὰ μετὰ τῶν αἰθερίων αὐτοῦ καὶ μεγαλεπιβούλων σχεδίων, ὥστε ὁ δῆμος δὲν θ' ἀνταμωθῇ μ' αὐτόν ποτέ.

Πετᾷ, πετᾷ, πετᾷ ὁ Φιλήμων.

Ποῦ νὰ τὸν φθάσωμεν!

Τώρα μάλιστα, ἀφοῦ εἶδεν εὐρωπαϊκῶν δῆμων μεγάλα ἔργα, ἐρούσκωσε περισσότερον, ὡς ἀερόστατον, τὸ κεφάλι τοῦ ἀπὸ σχέδια ἀπραγματοποίητα διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ εἶναι φόβος μὴ διαρραγῇ.

Μέχρι τοῦδε οὐδὲν ἄλλο κατάρθωσεν εἰμὴ νὰ μᾶς ψοφήσῃ ἀπὸ τὴν δίψαν καὶ νὰ θέσῃ τὸν δῆμον ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς κυβερνήσεως, νὰ τὸν φέρῃ εἰς ἀπόγνωσιν, εἰς καταστάσιν ἀπαγορεύσεως.

Αὐτὸς ὁ θερμὸς ὁπαδὸς τῆς χειραφεσίας τῶν δῆμων, ὁ καὶ διὰ τοῦ Αἰῶνός του, μετὰ θαυμασίας δυνάμεις λόγου καὶ διὰ τοῦ προγράμματός του πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς διακηρύξας τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ δήμου καὶ τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ ἐνέργειαν, αὐτὸς σήμερον τὸν κατήντησε **κοπέλι** τοῦ νομάρχου.

* *

Νὰ παραιτηθῇ.

Ὅφείλει νὰ παραιτηθῇ.

Παραιτούμενος θὰ ἐκέρδιζε μεγάλην δημοτικότητα, διότι θ' ἀπεδείκνυνεν ὅτι προτιμᾷ τοῦ ἰδίου τὸ κοινὸν συμφέρον.

Αὐτὸ θὰ ἦτο γενναιοτάτη πράξις. Θὰ ἦτο αὐταπαρνησία ἀνταξία τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν καὶ τῆς ἀρχαίας Σπάρτης.

* *

Πάντες οἱ οἰωνοὶ εἶναι κατ' αὐτοῦ.

Ἀφ' οὗτου δημαρχεῖ, δὲν ἐβρεξεν ὁ οὐρανός.

Τὸ νερόν, ὡς εἴπομεν, τὸν φοβεῖται καὶ φεύγει, χάνεται πρὸ τῶν ποδῶν του.

Εἶναι τοῦ νεροῦ ὁ ἀντι-Μωῦσης.

Ἡ ἐναντίον του ἀγανάκτησις τοῦ λαοῦ ὀλονέν ὀγκοῦται, κορυφῶται, εὐρύνεται, μεταβάλλεται εἰς ρεῦμα, εἰς καταρράκτην νιαγαροειδῇ ἀπειλοῦντα νὰ τὸν παρασύρῃ.

Καὶ οἱ στενότεροι τῶν φίλων του ἔχασαν πᾶσαν ἐλπίδα περὶ τῆς ἐπιτυχίας αὐτοῦ ὡς δημάρχου καὶ ἀναφωνοῦν :

— Τί θέλαμε νὰ τὸν βγάλωμε δῆμαρχο ; Τὸν πῆραμε σὸ λαμβόμας !

Καὶ βέβαια, ἂν τὸν ἀφίναν νὰ κάθεται 'στ' αὐγὰ του τὸν ἀνθρώπο, ἢ Ἑλλάς θὰ εἶχεν ἓνα δημοσιογράφον ἀριστον, χωρὶς αἱ Ἀθῆναι ν' ἀποκτήσουν ἓνα δῆμαρχον κάκιστον.

Παίχουν ἐκεῖνοι οἵτινες ἐπίασαν καὶ ἐβγάλαν τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τὴν θέσιν του ὡς ἔφορον τῆς ἐθνικῆς βιβλιοθήκης.

Ὁ κ. Φιλήμων ἦτο ἐκεῖ εἰς τὸ στοιχειὸν του.

Βιβλιοφύλαξ καὶ ἐκφωνητὴς ἐπικηδεῶν ἢ ἐπιταφίων λόγων . . . ἰδοὺ τὸ ἔργον του ἐκτός τοῦ δημοσιογραφικοῦ.

Ἐξω τούτου εὐρεθεὶς καὶ ἐπὶ τὴν δημαρχίαν ἀνελθὼν ἐπαθεν ὅ,τι ἐπαθεν ἡ ἐξοκειλάσῃ ρώκῃ, ἔχασε κυριολεκτικῶς καὶ μεταφορικῶς τὰ νερά του.

* *

Ἄλλ' ὦ Φιλήμων, ἀγαπητέ, ὅταν ἦσαι δῆμαρχος, σοῦ μένει ἀκόμη καιρὸς νὰ σωθῇς.

Παραιτήσου.

Τί τάχα ἀπολαμβάνεις μένων δῆμαρχος :

Παραιτήσου καὶ θὰ ἐφελεύσῃς τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ πάσχοντος ἐξ αἰτίας σου δήμου.

Ἡμεῖς πρῶτοι θὰ σπεύσωμεν ἵνα σοὶ σφίγξωμεν τὴν δεξιάν καὶ συγχαρῶμεν σοὶ ἐπὶ τῇ παραίτησί.

Μὰ τὸν ἅγιον Ἰάκωβον τῆς Κομποστέλλης, φανοῦ ἱππότης εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν.

Ὅλοι θὰ τὸ χαροῦν.

Δημότης Ραμπαγᾶς

ΠΙΦ! — ΠΑΦ!

Φόρος ἐπὶ τῶν χοίρων. — Δύο καὶ σαράντα τὸ κεφάλι, σοῦ λέγει ἄλλος, πρόκειται νὰ φορολογηθοῦν οἱ χοῖροι. Οὕτω καὶ αὐτοὶ θὰ γρυλίσωσιν ἐξ ἐθνικῆς ὑπερηφάνειας συναισθανόμενοι ὅτι συντελοῦν καὶ αὐτοὶ ὑπὲρ τοῦ ἰσο-

ζυγίου. Ὅσοι πᾶμε βλέπετε, ὡς πρὸς τοὺς φόρους βαδίζομεν πρὸς τὸ χαερότερον.

✦

Ἡ ταμπακέρα τοῦ Λομπάρδου. — Ἦτο γνωστὴ εἰς ὅλους ἡ κλασικὴ αὐτὴ ταμπακέρα, ἥτις ἐν τῷ Βουλευτηρίῳ ὑφίστατο τοσαύτας ἐφόδους ρινῶν συμπολιτευομένων.

Ἡμέραν τινὰ ὁ ἀφέντης ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐπανερχόμενος ἐνθυμήθη ὅτι ἐξέχασε τὴν ταμπακέραν του. Φίλος του τρέχει νὰ τοῦ τὴν φέρῃ.

— Ποῦ πᾶς, τὸν ἐρωτοῦν σὸ δρόμο πολλοὶ διαδοῦνται.

— Νὰ πάρω, μουρῆς, τ' ἀφέντη τὴν ταμπακέρα.

— Ἐρχομαι καὶ ἐγώ.

— Ἐρχομαι καὶ ἐγώ, τοῦφωναζοῦν ὅλοι καὶ δὸς τοῦ τρέχουν τὸ κατόπιν. Ὡς νὰ πάῃ στὴν ἐκκλησιὰ τὸν ἀκολουθοῦν δυὸ χιλιάδες Ζακυθῖνοι, οἱ ὅποιοι 'σάν ἄλλο λείψανο συνώδευον, ὡς ἐν λιτανείᾳ, τὴν ἱστορικὴν ταμπακέραν ἕως εἰς τὸ σπῖτι τ' ἀφέντη, ἀνακράζοντες :

— Ζήτω ὁ ἀφέντης ὁ Λομπάρδος !

— Ζήτω ἡ ταμπακέρα του.

Καὶ εἰς ἀστεῖον προσέθεσε :

— Μουρὲ ζήτω καὶ ὁ **μουργάκος** του καὶ πάντα μὲ γεγὰ νὰ φτερνίζεται.

✦

Ἐντὸς 48 ὥρῶν. — Θρίαμβος ! Ὅλοι αἱ μεγάλαι ναυτικαὶ δυνάμεις τῆς Εὐρώπης ἐθαύμασαν τὸ ναυτικὸν κατόρθωμα τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως, ἥτις, ἐντὸς 48 μόνον ὥρῶν ἐτοίμασε στόλον δλόκληρον καὶ παρεσκεύασεν αὐτὸν ὡς πρὸς ναυμαχίαν καὶ τὸν ἀνήγαγεν εἰς τὸ πέλαγος ἐτοιμοπόλεμον. Ἡ Ἀγγλία πάει νὰ σκάσῃ ἀπὸ τῇ ζήλεα τῆς, ἡ Γερμανία τὸ φουᾶ καὶ δὲν κρύνει, ἡ Ἰταλία πλέον ἀνῆστέ την. Ἐμμεῖς **στούπιττη**, ἀναφωνοῦσα :

— **Στουπέττο !**

Μὲ ὅλους αὐτῆς τοὺς **δουίλλους** καὶ τοὺς **δαρδόλους** τοὺς θωρακωτοὺς, τὰ ἔχει χάσει.

Ἡμεῖς μόνον δὲν ἐζηλεύσαμεν ἀλλ' ἐχάρημεν διὰ τὴν τοιαύτην πρόδοον τῆς προσφιλοῦς Γαλλίας. Ἄλλ' ὅ,τι κατάρθωσαν οἱ Γάλλοι καὶ ἡμεῖς τὸ κατορθόνομεν ἐντὸς **48 ἐτῶν**.

✦

Ὁ σουλτάνος καὶ ὁ ἀγγλικὸς στόλος. — Ὁ δούξ τοῦ Ἐδιμβούργου ἐζήτησεν διὰ τὸν ἀγγλικὸν στόλον τὴν ἐνδεχομένην ἄδειαν νὰ δισβαλῇ τὸν Ἑλλήσποντον, ὑποσχόμενος τὴν ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἐκκένωσιν τῆς Αἰγύπτου, ἀλλ' ὁ Σουλτάνος ἀπήντησεν ἐκφραστικῶς :

— **Γιάγμα Γιάκ !**

✦

Ἡ πλέον περιττὴ σχολή. — Γίνεται, λέγει, σκέψις νὰ ἰδρυθῇ δασονομικὴ σχολὴ εἰς τὴν θὰ ἐκπαιδεύωνται δασοφύλακες καλλιεργηταὶ συνάμα τῶν δασῶν κατὰ τὸ γερμανικὸν σύστημα. Πολὺ λούσο ! Τί τὴν θέμε τὴν σχολὴν πῦτὴν, ἀφοῦ τὰ δάση μας καίωνται ἀλύπητα ; Δὲν θὰ παρέλθῃ εἰκοσιπενταετία ἴσως καὶ ἡ Ἑλλάς ὅλη θὰ ἦναι φαλακροτέρα πάσης φαλάκρας ὑπὸ ἐποψὴν δασῶν. Ὅσοι δὲ χρειάζεται τὸ ξυράφι καὶ τὸ ψαλίδι εἰς κρανίον φαλακρόν, ἄλλο τόπο θὰ χρειασθῇ διὰ τ' ἀνύπαρκτα δάση μας ἡ δασονομικὴ σχολή.

Ὅλα τὰχ' ἡ Ζαφειρίτσα, μόν' ὁ φορετζῆς τῆς λείπει.

✦

Γυναῖκες ταχυδρομικοὶ καὶ τηλεγραφικοὶ ὑπάλληλοι. — Ἡ ἰδέα τοῦ πολυμεροῦς μεταρρυθμιστοῦ κ. Καζάζη, λαμβάνει ὁλοὲν σάρκα καὶ ὀστά. Ὁ ὑποδιευθυντής

τῶν τηλεγράφων κ. Ἀθαντινὸς κηρύσσεται ὑπὲρ αὐτῆς. Ὁ φείλομεν. λέγει, νὰ δώσωμεν εἰς τὴν γυναῖκα ἐργασίαν καὶ στάδιον ἐνεργείας, ὅπως βοηθῇ τὸν ἄνδρα εἰς τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα κτλ. Τὸ ἐπιχείρημα τοῦ κ. Ἀθαντινοῦ φαίνεται ἡμῖν ὀρθόν· ἀφοῦ ἡ γυνὴ συνεργάζεται μετὰ τοῦ ἀνδρὸς πρὸς παρχωγὴν ὑπάρξεων, πρέπει καὶ νὰ τὸν βοηθῇ πρὸς διατήρησιν αὐτῶν. Ἀλλ' οἱ αἱ καὶ ἀλοίμονον εἰς τοὺς ἄρρενας τηλεγραφητὰς ἡμῶν! Θὰ τὴν πάθουν ὅλοι τους. Ὁ διαγωνισμὸς αὐτῶν περὶ καταλήψεως θέσεως τινος πρὸς τὰς γυναῖκας θὰ ᾖται φοβερός καὶ τὸ κάλλος τοῦ ὠραίου φύλου θὰ τοῦ ἀντιπολιτεύεται δεινῶς. Κύριοι. Σταματέλοι καὶ Μαυρογένηδες, εἰς προσοχὴ!

Φιλῆμων καὶ κατὰβρεγμα. — Ἰδοὺ δύο ἄκρα τὰ ὁποῖα οὐδέποτε θὰ συναντηθῶσι· δύο ἄκρα ἐναντία. Κι' ἐκεῖνο ἀκόμη τὸ εἰς τινὰς προνομιστοὺς ἐδούς ὑποδειχθέν ἐπ' ὀλίγον κατὰβρεγμα, κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ κ. δημάρχου, ἔπαυσεν ἅμα ἐπανελθόν. Ὁ δὲ προσφιλεὶς αὐτῷ κονιορτὸς ὑψόνη τὴν ἐλευθέρως τὰς νεφέλας αὐτοῦ, ἵνα ἄπῃ ἐπὶ ἐπιβεβιωθῇ ὅτι ὁ κ. Φιλῆμων ἤξευρε μόνον νὰ ρίξῃ σκόνην στὰ μάτια τῶν ἐπ' αὐτὸν ἐλπισάντων ἐκλογέων του.

Φιλῆμων καὶ λόγοι ἐπιτάφιοι. — Ἀναγινώσκουμεν ἐν τῇ χθесινῇ **Χώρα**:

»Λόγον ἐπιτάφιον ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ μακαρίτου Λομβάρδου θελεῖ ἐκφωνῆσαι ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Τιμολέων Φιλῆμων, ἐντεῦθεν δὲ λαζὼν ἀρορμὴν εὐφύστατος καὶ χαριεὶς κύριος, εἶπε, ὅτι ὁ κ. Φιλῆμων ἠτήσατο, δι' ἀναφορὰς αὐτοῦ, ἀκύρωσιν τῆς κηδείας τοῦ μακαρίτου Παπαμιχαλοπούλου καὶ τὴν ἐπανάληψιν αὐτῆς, ἵνα παρασχεθῇ αὐτῷ ἡ εὐκαιρία καὶ ἐκφωνήσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸν ἐπιτάφιόν του, ἀλλ' ἃς μᾶς συγχωρήσῃ ὁ κύριος οὗτος νὰ τῷ παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ ἀρμοδιώτερος ὢλων εἰς τὴν ἐκφώνησιν ἐπιταφίου ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λομβάρδου εἶναι ὁ κ. Φιλῆμων οὐτινος αἱ δημοκρατικαὶ ἰδεαὶ ἀφομοιοῦνται καθ' ὅλα μὲ ἐκείνας τοῦ μεταστάτος.

Σ.Ρ.— Ἄς μᾶς συγχωρήσῃ ἡ **Χώρα** νὰ τῇ παρατηρήσωμεν ὅτι, ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ, ἡ παρκτηρήσις τῆς εἶναι σκληρά.

Ἀντιδημοτικότης ἰταλικῆς σημαίας. Ὅτω καὶ ἂν ἐπικίξῃ πρὸς ἡμῖν ὁ Φεδοστιάνης χαϊδευτικὸς βόλο ἀλὰ **Φερισθὸν**, δὲν κατῴρθησε νὰ καταστήσῃ ἀγαπητὴν ἢ καὶ ἀνεκτὴν καὶ, παρὰ τῷ λαῷ ἡμῶν, τὴν κυβένησίν του.

Εἶναι τότε **φρέσκα** τὰ τῆς Μικασάδας!

Καὶ τότε δὲν μπόρεσαν ἀκόμη νὰ **παγατριάσουν** τὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ!

Οὕτω, κατ' αὐτὰς, εἰς ἐν τῶν ἡμετέρων θεάτρων, εὐφύς ἡθοιοὺς ἠθέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ ὢλον τὸ πολυεθνὲς δημόσιον τοῦ καὶ ἐξῆλθεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς φέρουσα ἀλληλοδιαδόχως τὴν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὴν σημαίαν ὢλων τῶν μεγάλων εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν.

Ζωηρόταται ἀνευφημαὶ τὴν ὑπεδέχοντο ἐκάστοτε ἐμφανισμένην οὕτω καὶ ᾄδουσιν τὸν ἐθνικὸν ὕμνον ἐκάστου ἔθνους· ἀλλ' ὅτε ἐνεφανίσθη ὡς Ἰταλία καὶ ἐψάλε τὸν ἰταλικὸν ὕμνον, ἡ ἀποδοκιμασία τοῦ λαοῦ ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἀπορούμεν πῶς δὲν προέκλεσε διπλωματικόν τι ἐπεσώδιον.

Συριγμοί, ποδοκροτήματα, ὠρυγαὶ τὴν ὑπεδέχθησαν· ἔλεγε, ὅτι Ἀβυσσῆνοι ἀπετέλουν τὸ ἀκροατήριον. Ἐξ ἐναντίας δὲ ἐπῆγε νὰ τρελλαθῇ ὁ κόσμος ἐξ ἐνθουσιασμοῦ. ὅταν ἡ εὐφύς ἡθοιοὺς ἐνεφανίσθη ὡς Γαλλία καὶ μὲ τὴν τρίχρουν δημοκρατικὴν σημαίαν, ἐτόνισε τὸν Μασσαλιωτικόν.

Οἱ λαοὶ εἶναι πανταχοῦ οἱ δικαιοτέροι κριταὶ καὶ ἐπικριταί.

Ἀγγλικὸν πένθος.— Κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Λομβάρδου παρατηρήσαμεν ὅτι τὸ **Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας** μόνον ἦτο κατὰκλειστον καὶ οὐδεμία κεφαλὴ προέκυπτεν ἀπὸ τῶν παραθύρων του, οὐδεὶς θνητὸς ἐφαίνετο εἰς τοὺς ἐξώστας αὐτοῦ. Τοῦτο εἶναι ἀγγλικὴ συνήθεια. Οὕτω αὐστηρῶς, σιωπηλῶς, ἀθορύβως παριστάνουσι τὸ πένθος αὐτῶν οἱ Ἀγγλοὶ εἰς παρομοίας περιστάσεις. Μόνον ἐπάνω πολὺ ὑψηλὰ διεΐλεπες εἰς δύο παραθύροισι δύο τρία παιδιὰ κύπτοντα καὶ περιεργαζόμενα τὰ τῆς κηδείας. Ἀνῆκον εἰς τὴν ἡλικίαν ἣτις δὲν αἰσθάνεται ἀκόμη καμμίαν λύπην. Δι' αὐτὴν ἡ ἀπώλεια ἐνὸς κολουροῦ καὶ ἡ θραῦσις ἐνὸς τυμπάνου καὶ ὁ χαλασμός μιᾶς κούκλας εἶναι ἐπαισθητοτέρα τῆς ἀπωλείας τοῦ μεγάλαιτέρου ἀνδρὸς.

Ἡ κηδεῖα τοῦ Λομβάρδου.— Ἀπὸ τῆς κηδείας τοῦ Κομμουνιστοῦ πᾶσαι αἱ μεγάλαι κηδεῖαι ἐμιοῦζον πρὸς ἀλλήλας. Δὲν ἔλειπεν ἐν τῇ κηδεῖᾳ τοῦ Ζακύνθου πολιτευτοῦ καὶ τὸ ἄναμα τῶν φανῶν τοῦ φωταερίου τὸ τόσῳ πένθιμον ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ ὑπὸ τὸ μαῦρον κηδεμόνον. Ἀλλ' ὅ,τι διέκρινε τὴν κηδεῖαν ταύτην ἀπὸ ἄλλων ἦτο ἡ πληθὺς καὶ ἡ ὠραιότης τῶν στεφάνων. Ἡ αὐλὴ θὰ τοὺς ὑπερέβαινε ὅλους, ἂν δὲν διηγωνίζοντο πρὸς αὐτὴν οἱ τῆς Ζακύνθου στέφανοι, μὲ τὸ γλυκύτατον χρῶμα λιλά.

Ἐπιδειξέας αὐταὶ μάταιαι τῆς ἀνθρωπίνης φιλοδοξίας.

Πάντοτε μᾶς ἤρεσεν ἡ ἀπλότης εἰς τὰς κηδεῖας. Ἐν Τουρκίᾳ, ὅταν ἀποθάνῃ Σουλτάνος, ὁ Σεῖχουλ-Ἰσλάμης λαμβάνει ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν διάδοχόν του καὶ τὸν εἰσάγει εἰς τὸν θάλαμον τοῦ νεκροῦ περιτετυλιγμένον ἐντὸς ψαθού.

Ἐκεῖ τοῦ λέγει νὰ πατήσῃ τὸν νεκρὸν διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς καὶ ἐπιφωνεῖ:

— Ἰδοὺ ποῦ τελειοῦν ὅλα τὰ μεγαλεῖα τοῦ κόσμου.

Λόγοι ἐξεφωνήθησαν πολλοί, πάντες ἐγκωμιαστικοί, κατὰ τὴν συνήθειαν καὶ κατὰ τὸ ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται. Μοῖον οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι εἶχον τὸ γενναῖον καὶ διδακτικώτατον ἔθιμον νὰ ἐκθέτουν ἐπὶ ἡμέρας εἰς κοινὴν θέαν τὸν νεκρὸν ἄρχοντος ἢ βασιλέως καὶ ν' ἀρίνουν ἐλευθέρους τοὺς πολίτας ὅπως παρελύνουσι παρὰ τὸ φέρετρον καὶ λέγωσιν εἴτε καλὸν εἴτε κακὸν περὶ αὐτοῦ, καθ' ἃν ἕκαστος εἶχε γνώμην καὶ κρίσιν. Παρ' ἡμῖν ἂν ἐγίνετο τοῦτο θὰ περιέπιπτον εἰς φοβερὸν κεσάτι οἱ ἐπικηδεῖοι καὶ ἐπιτάφιοι ρήτορες, ὧν πρὶν ἐξάρχει ὁ Φιλῆμων προσωρισμένος νὰ ἐκφωνήσῃ ἴσως καὶ τοῦ δημοτικοῦ ταμείου τὸν ἐπικηδεῖον.

Τουρκικὰ παράσημα εἰς ἐλληνικὰ στήθη.—

Κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Λομβάρδου ὁ λαὸς παρετῆρει μετὰ περιεργείας εἰς στήθη Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν χρυσάκινα τουρκικὰ παράσημα. Τί εἶδους ἀνδραγαθήματα καὶ ὑπηρεσίας ν' ἀντιπροσωπεύουν ἄρ' γε αὐτὰ, ἡρώτων πολλοί.

Ὁφειλομένη τοῖς Ἰταλοῖς εὐγνωμοσύνη.— Τόσος πάταγος ἠγέρθη καὶ τόσα ἐγράφησαν κατὰ τῶν Ἰταλῶν κибηλοποιῶν, χωρὶς νὰ σκεφθῇ κανεὶς μᾶς ὅτι εἰς αὐτοὺς ὀφείλομεν ἐθνικὴν εὐγνωμοσύνην, διότι οἱ ἀνθρωποὶ κατῴρθωσαν ταχύτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον ὅ,τι δὲν δύναται ἀκόμη νὰ κατορθώσῃ ὁ κ. Τρικούπης ἥτοι τὴν ἄρσιν τῆς αἰ-

ναγκασιᾶς καὶ λογορίας τῶν γραμμικῶν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς.

✠

Ἀνθρωπιά εἰς Παληάνθρωπον. — Ὁ λαοφιλὴς Παληάνθρωπος ἔγραψε θερμῶς ὑπὲρ τοῦ **Ραμπάγα** συνιττῶν τοῖς ἀναγνώταις αὐτοῦ τὸ **Γερηθῆτω φῶς**, ἐξ οὗ παρέθηκε τὴν πολυκροτον ἐκείνην ἐπιστολὴν τοῦ Ζουβραλίη.

Ἀπὸ καρδίας τὸν εὐχαριστοῦμεν. Δὲν ἠμολιάζει καθόλου ἄλλους παληάνθρωπους τῆς δημοσιογραφίας.

ΠΑΤΡΙΣ καὶ ΣΤΡΑΤΟΣ

ΣΤ'.

ΠΑΤΡΙΣ! Τῷ χρηστότάτῳ δνόματί σου οἱ ἀνδρῶν ἅ πάντων ἐπὶ τῆς γῆς φύλων φυλότατοι χρώμενοι εἰς τὰ ὕπατα τῆς πολιτείας ἐξώματι ἀνέρχονται φυλότατα ἔργα κατὰ τῶν χρηστῶν πολιτῶν φύλος κατεργάζονται· ἐν τοῖς ἐξώμασι θνήσκουσι καὶ κατὰ τὸν θάνατον αὐτῶν παρ' ἄλλων φύλοι, ἐν τῇ φυλότατι θυοῖον αὐτοῖς, τιμῶν μεγίστων ἀξιοῦνται· στεφάνους χρυσοῖς στεφανοῦνται· ἐπικηδεῖς καὶ ἐπιταφιοῖς λόγοις, ρητόρων ἀναιδῶς ψευδομένων, τιμῶνται καὶ δάκρυσι ψευδῶς περιρρέονται.

ΠΑΤΡΙΣ! Τὸ ἱερὸν δνόμά σου οἱ δολοφόντοι ἐπικαλούμενοι τὰ θύματά των ἀτίμως τυχορυσκοῦντες καὶ ἀναιδῶς ὑβρίζοντες ἐς ἄδου προῦρος καὶ ματυρικῶς προπέμπουσι.

ΠΑΤΡΙΣ! Τῷ εὐλαριστάτῳ δνόματί σου οἱ λαοπλάνοι καὶ οἱ ἀγύρται χρώμενοι, εὐλαρινεῖς πατριῶται παρὰ τῶν πλυνωμένων ἐλαχιστεύονται, τοὺς ἀληθεῖς εὐλαρινεῖς ἐκποδῶν τιθέντες!

ΠΑΤΡΙΣ! Τὸ γνήσιον, τὸ ἄδολον, τὸ ἀγνόν δνόμά σου οἱ νόθοι, οἱ δόλιοι, οἱ φρονεῖς, νόθοις, δολίοις, φρονικῶς ἐπικαλούμενοι ὡς γνήσια, ὡς ἄδολα, ὡς ἀγνά τὰ ἀτυχῆ τέκνα σου, τὰ τὸν εὐκράτητον, τὸν εὐπιστον, τὸν ἡγαθὸν Λαὸν ὑποτελοῦντα ἐπὶ μακρὸν χρόνον πρὸς τὴν κακοδαιμονίαν αὐτῶν κυβερνώτι, τοῦ ὑπετωμένου Λαοῦ τὰ χειροκροτήματα καὶ τοῦ παλίμπαιδος Δήμου καὶ τὰς εὐχὰς παταγωδῶς καὶ πανηγυρικῶς προκαλοῦντες.

Ὡ λυμεῖνες τῆς ταλαίνης Πατρίδος καὶ τῶν ἀτυχῶν ἀδελφῶν Λαῶν!

Ἡ Λαϊκὴ καὶ ἡ τῆς ἱστορίας ἀδέκτιστος κρίσις τιμωρήσει ὑμᾶς τιμωρίαν τὴν ἐσχάτην, τοὺς κρότους τῶν χειρῶν καὶ τὸ ἔπιστον τῆς κολακείας θυμιάμα μακροχρῆσται!

Ἡ τιμωρία ταχίστη!

Ἡ τιμωρία λόγῳ τε καὶ ἔργῳ!

Ἡ Τιμωρία, ἡ τοῦ **ΘΕΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ** καὶ **ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΔΙΚΗΣ**.

ΠΑΤΡΙΣ! Οὐκ ἀκούει τῶν κρότων τῶν πυροβόλων, τῶν ἀπὸ τῆς πρῶτης τῆς γῆς κροτούντων;

Οὐ τῶν Μπραθωνομάχων, οὐδὲ τῶν Σαλαμινομάχων, οὐδὲ τῶν Ἀρτυμισιομάχων, οὐδὲ τῶν Πλατυνομάχων, οὐδὲ τῶν Μυακλομάχων τὰς νίκας πανηγυρίζουσιν!

Οἷδὲ τῶν Θερμοπολυμάχων τὸν θάνατον θάνατον ἀγγέλλουσι, οὐδὲ τῶν ἐν Ἀρχαγασκῇ πετόντων τὴν πτώσιν θρηνοῦσι!

Δὲν θαυμάζεις τὸ πλῆθος καὶ τὸν πλῆθον τῶν προσφερόμενων στεμμάτων;

ΠΑΤΡΙΣ! Τέλινα Πατρίς! Οἱ στέφανοι τῷ Μπραθωνομάχῳ Μιλτιάδῃ προσφερόμενοι! Οἱ στέφανοι ἐπὶ κεφαλῆς, τῆς ἀθλιότητος κεφαλῇ, τοῦ ἀθναίου Θεμιστοκλέους

παρὰ τῶν δημοκρατικῶν Ἀθηναίων! μετὰ τὴν ἀθναίων τῆς ἱερᾶς Θαλάσσης τῆς Σαλαμίνης περιφανεστάτην νίκην τιθέντες! Οἱ στέφανοι τοὺς τάφους τῶν ἐν Θερμοπύλαις καὶ ἄλλαχού τῆς ἱερᾶς Ἑλληνικῆς γῆς πετόντων μαρτύρων τῆς ἀνθρωπότητος στεφανοῦντες!

ΠΑΤΡΙΣ! Τὰ κροτούντα πυροβόλα, οἱ προσφερόμενοι στέφανοι, κολάκων πυροβόλα, φύλων στέφανοι.

ΠΑΤΡΙΣ! Οἱ γῆς ὑβρίζοντες κολάκες, εὐταλεῖς σήμερον!

Οἱ γῆς στυγνὰ τὰ γελωτοποιοὶ τῆς αὐλῆς τοῦ Γεωργίου Χοισιανοῦ αὐρεῖν!

Αἱ γῆς αἰσχισται Μεσσαλῖναι σήμερον ἐνάρετοι Βιργινίαι!

Ὡ Πατρίς μου! Πατρίς μου! Οἱ ἐπιβούλως τῷ δνόματί σου χρώμενοι, ὡς οἱ Πάππαι ἄλλοτε ταῖς σταυροφορίαις ἐχρῶντο, εἰς τοιαύτην ἠθικὴν, κοινωνικὴν, πολιτικὴν καὶ οικονομικὴν κατάπτωσιν περιήγαγον τὰ πλεῖστα τῶν ἀτυχῶν τέκνων σου, ὥστε τοῖς φύλοις, τοῖς δολοφόντοις σου, τοῖς ὑβρίσταῖς σου καὶ τοῖς στυγνῶν σου στεφάνους προσφέρουσι καὶ τιμῶν μεγίστων ἀξιοῦσι τοὺς ἐν ἀτιμίᾳ γεννηθεῖσι καὶ βιώτασι καὶ θνήσκουσι καὶ ἐν τῇ ἀτιμίᾳ καὶ μόνῃ τὴν σωτηρίαν των καὶ ἐλπίσασιν καὶ ἐπιδιώξασιν.

ΕΓΕΡΘΗΤΕ, Μιλτιάδη καὶ πάντες οἱ Μπραθωνομάχοι!

Θεμιστοκλῆς καὶ πάντες οἱ ἐν Σαλαμίνι τῇ ἐλευθερίας τῆς ἀνθρωπότητος πόμαχοι **ΕΓΕΡΘΗΤΕ**, ῥαπίσατε κατὰ πρόσωπον τοὺς ὑβρίζοντας ὑμᾶς τε καὶ τὰ μέγιστα ἔργα ὑμῶν!

ΕΓΕΡΘΗΤΕ, Λεωνίδα καὶ οἱ ἐν Θεραπούλαις θανόντες, ἀλλ' οὐχὶ ἡττηθέντες τριακόσιοι καὶ ῥίφατε βλέμμα οἴκτου ἐπὶ τῶν πελιδνῶν ἐκ τῆς προδοσίας παρειῶν τῶν προδοτῶν καὶ τῶν εὐτελῶν κολάκων!

ΕΓΕΡΘΗΤΕ, Αἰγύπτιοι καὶ ὑμεῖς οἱ τοῦ σοφοῦ Σόλωνος τοὺς Νόμους τῶν Αἰγυπτίων περὶ τῶν δικαζομένων νεκρῶν λαβόντες, καὶ εἶπατε τῷ μωρῷ Γεωργίῳ Χριστιανῷ καὶ τῷ παλίμπαιδι Δήμῳ, διὰ τίνος ἡμοιβῆς ἡμίζοντο οἱ κακοὶ, καὶ διὰ τίνος τιμωρίας ἐτιμωροῦντο οἱ κακοὶ τῶν νεκρῶν.

αὐτοῦ δὲ μέλλοντος θάπτεσθαι σώματος οἱ συγγενεῖς προλέγουσι τὴν ἡμέραν τῆς ταφῆς τοῖς τε δικασταῖς καὶ τοῖς συγγενεῖν, ἔτι δὲ φίλοις τοῦ τετελευτηκότος, καὶ διαβεβαιοῦνται ὅτι διαδραίνει μέλλει τὴν λίμνην, λέγοντες τοῦ ὀνόματος τοῦ μεταλλαχτός, ἐπειτα παραγενομένων δικαστῶν ὀδυσὶ πλειόνων τῶν τετταράκοντα, καὶ καθισάντων ἐπὶ τίνος ἡμικυκλίου κατεσκευασμένου πέραν τῆς λίμνης, ἡ μὲν βάρις καθέλεσται, κατεσκευασμένη πρότερον ὑπὸ τῶν αὐτῆν ἐχόντων τὴν ἐπιμέλειαν, ἐρέστηκε δὲ αὐτῇ ὁ πορθμεὺς, ὃν Αἰγύπτιοι κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον ὀνομάζουσι χάρων· ὁ δὲ καὶ ρασιν Ὀρέα τὸ παλαιὸν εἰς Αἴγυπτον πηρᾶ· ὁ δὲ καὶ θεασάμενον τοῦτο τὸ νόμιμον, μυθοποιῆσαι τὰ κατὰ τὸν ἄδου, τὰ μὲν μνηστᾶμενον, τὰ δ' αὐτὴν ἰδίᾳ πλαστᾶμενον· περὶ οὗ τὰ κατὰ μέρος μικρὸν ὕστερον αναγράφωμεν· οὐ μὲν ἄλλὰ τῇ βίαιῳ εἰς τὴν λίμνην καθελευσθείσης, πρὶν ἢ τὴν λάρνακα τὴν τὸν νεκρὸν ἔχουσαν εἰς αὐτὴν τίθεσθαι, τῷ βουλομένῳ κατηγορεῖν ὁ νόμος ἐξουσίαν δίδωσιν· ἐν μὲν οὖν τις παρελθὼν ἐγκαλέσῃ καὶ δείξῃ βεβιωκότα κακῶς, οἱ μὲν κριταὶ τὰς γνώμας ἀποραίνονται, τὸ δὲ σῶμα νεκρῶν τῆς εἰθιμένης ταφῆς· ἐάν δ' ὁ ἐγκαλέτας δόξῃ μὴ δικαίως κατηγορεῖν, μεγάλοις περιπίπτει προστίμοις· ὅταν δὲ μηδεὶς ὑπακούσῃ κατήγορος ἢ παρελθὼν γνωσθῇ ἡτυχοφάντης ὑπάρχειν, οἱ μὲν συγγενεῖς ἀποθέμενοι τὸ πένθος ἐγκωμιάζουσι τὸν τετελευτηκότα, καὶ περὶ μὲν τοῦ γένους οὐδὲν λέγουσιν, ὥσπερ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν, ὑπολαμβάνοντες ἅπαντας ὁμοίως εὐγενεῖς εἶναι τοὺς κατ' Αἴγυπτον, τὴν δ' ἐκ παιδὸς ἀγωγὴν καὶ παιδείαν διελθόντες, πάλιν ἄνδρὸς γεγονότος τὴν εὐσέβειαν καὶ δικαιοσύνην, ἔτι δὲ τὴν

»εγκράτειαν καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς αὐτοῦ διεξέρχονται, καὶ
»παρακαλοῦσι τοὺς κάτω θεοὺς δέξασθαι σύνοικον τοῖς εὐτε-
»ρεσι· τὸ δὲ πλῆθος ἐπευφημεῖ καὶ ἀποσεμνύνει· τὴν δόξαν
»τοῦ τετελευτηκότος, ὡς τὸν αἰῶνα διατρίβειν μέλλοντος
»καθ' ἧδον μετὰ τῶν εὐσεβῶν.»

Φυλοὶ, προδόται, φονεῖς!

Laseiate questo canto, senza di cui può star la storia.

Ρόκος Δ. Χοῦδᾶς

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ἡ ἐσχάτη προδοσίς, ὁ σφετερισμός τῆς Μανωλάδος, ἡ χειρίστη τοῦ τόπου οἰκονομικὴ κατὰστασις καὶ ἡ ἐξαχρείωσις τῆς παρούσης Κυβερνήσεως, κατέστησαν παρ' ἡμῖν ἀπο-
τινος χρόνου τὰ μοναδικὰ ἴσως ἀντικείμενα πάσης συζητή-
σεως, παντὺς ἀσπιτευμένου, παντὸς πολίτου.

Ἄλλοτε, ἐν καὶ μόνον ἀντικείμενον, οἱ φ ὁ ρ οὶ προῦ-
κάλεσαν τὴν καταιγίδα τῆς 7 Ἀπριλίου, ὁ ὀρμητικὸς τῆς
ὁποίας χεῖμαρρος παρέσυρε τὴν κυβερνήσιν τοῦ κ. Τρικούπη.
Σήμερον ἀναμένεται δευτέρα καταιγίς, ἥς ὁ ὀρμητικὸς χεῖ-
μαρρος, πρόκειται νὰ παρσύρῃ καὶ Τρικούπην καὶ Βασιλέα
καὶ πάντα ἀδικήσαντα τὸ ἔθνος.

Πρόκειται, λέγω καὶ πρέπει νὰ ἐπέλθῃ ἡ καταιγίς αὕτη,
βαρὺς νὰ ἐπιπέσῃ ὁ πέλεκυς τῆς δικαιοσύνης ἐπὶ τῆς κεφα-
λῆς ἐκείνων, οἵτινες ἐν ὥρᾳ βαρυτάτης νυκτὸς συνωμώτουν
μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ διὰ τῆς Ἀ γ γ λ ι κ ῆ ς τ ω ν δι-
π λ ω μ α τ ῖ α ς κατέστησαν φανερά τὰ σχέδια τοῦ τότε
προέδρου κ. Θ. Δεληγιάννη. Ἐπλεγραφεῖ ὁ θρασὺς ἄρχηγός
τῆς τότε ἀντιπολιτεύσεως Χαρίλαος Τρικούπης, πρὸς τὸν
Βίσμαρκ:

«Σώσατε τὴν Ἑλλάδα, τὸ ἥμισυ τοῦ ἔθνους δὲν θέλει
τὸν πόλεμον.» Οὕτως ἐπῆλθε, συμπολίται, ὁ ἀποκλεισμός,
καὶ ἡ προδοσία τῆς Ἑλλάδος.

Οὐδεὶς ποτε ἐφρόνει ἢ φρονεῖ ὅτι δυνάμεθα νὰ διοικηθώ-
μεν ἀνεὶ φόρων.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν συμπολιτῶν μου, ἐφρόνει ἢ φρονεῖ ὅτι δα-
νεισθέντες δὲν ὀφείλομεν νὰ ἐκπληρώσωμεν τὰ χρέη μας διὰ
τῆς ἐπιβολῆς φόρων. Ὀφείλομεν καὶ πολὺ μάλιστα, ἀλλὰ
καὶ τὰ ἐκ τῶν φόρων προκύπτοντα ἱ ε ρ ᾶ τ ο ὕ λ α ο ὕ,
δὲν ὀφείλομεν νὰ κατασπαταλῶμεν πρὸς συντήρησιν κομ-
μάτων καὶ ἐγκαθέτων, ἀλλὰ κατ' εὐθεῖαν νὰ πληρῶνουμεν τὰ
χρέη ἅπερ ἡμέραν τινὰ θὰ καταστῶσιν ἀπλήρωτα!

Οὐδεὶς ἐφρόνει ἢ φρονεῖ, ὅτι εἰς βασιλεὺς δύναται νὰ
σφετερίζεται τὰ κτήματα τοῦ ΛΑΟΥ.

Οὐδεὶς ἐφρόνει ἢ φρονεῖ, ὅτι θὰ εὐρίσκετο εἰς θρασὺς πρω-
θυπουργὸς νὰ συνωμοτῇ ἐκάστοτε μετὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Καὶ τέλος οὐδεὶς ἐφρόνει ἢ φρονεῖ, ὅτι πάντες οὗτοι θὰ
ἐγίνοντο ἀνεκτοὶ εἰς τὸ ἔθνος μας.

Κπὶ ἐν τούτοις.

Λαέ, μία μόνη φωνὴ πρηνερομένη ἐκ τῶν μυχῶν σου, ἔχει
τόσπην δύναμιν, ὥστε ἐντὸς ὀλίγων ὥρων νὰ ἡλεκτρίσῃ ἅπαντα
τὸν ἑλληνισμόν, νὰ ἐκριζώσῃ καὶ ἀνατρέψῃ καὶ κυβερνητι-
κοὺς καὶ βασιλικούς!

Μία μόνη, λέγω, φωνή, ἔχει ἀρκούσαν δύναμιν, ὥστε νὰ
σωθῇ ἐξ αὐτῆς τὸ ΕΘΝΟΣ.

Λαέ, ἐγείρου ἐκ τοῦ ληθάργου καὶ τιμώρησον πᾶσαν ἀ-
κολασίαν, μετὰτρεψον τοὺς κακῶς ἔχοντας νόμους, ἀναθεώ-
ρησον τὸ *συνταγματικὸν πολιτεύμα*, ὅπερ κατέστη πλέον ἀ-
χρηστον, καὶ ἄλλαξον τὰ πρόσωπα ἅπερ ἐφάνησαν ἀνάξια τῆς
ὕψλης τῶν ἀποστολῆς.

Ἑλληνικὲ Λαέ, τὸ ὑπέρτατον πρὸς τὴν Πατρίδα καθῆ-
κον σου ἐπιβάλλει τὴν τιμωρίαν αὐτῶν, αὐτὸ Ἑλληνικὲ Λαέ
εἶναι τὸ ὑφιστόν σου καθῆκον!

Ἀνδρέας Κυριαζίδης.

ΦΤΗΝΙΑ ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΗ

Ἠιράδειςος αὐτὴ ἡ Κέρκυρα γιὰ τὴ φτωχολογίᾳ! Μᾶς
ἔχουν στείλει ἀπὸ καὶ γιὰ *μίστρα*, μία *μιστρά* ὅπου μᾶς ἐ-
σεκάρισε τὸ τσερβέλο. Ἐπιγράφεται ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ Η Α-
ΦΘΟΝΙΑ, ἐσπερινὸς κατάλογος φαγητῶν. Ἰντράδες, σικο-
τάκια, κολοκύθια γεμιστὰ ἔχουν ὅλα μόνον 35 λεπτά ἢ
πορτσίδρα! Κοτολέτες φιλέτα κ.λ.π. μόνον 35. Μυαλὰ ἐπί-
σης Ἐνῶ τὰ μυαλὰ στὴν Κέρκυρα ἔπρεπε νὰ εἶναι τ' ἀκρι-
βώτερα.

Τὰ ὀρτύκια 35 ἐπίσης!

Ἐκεῖ εἶναι νὰ παρὼ νὰ ζήσῃ κανεὶς.

Ἐξυνοὶ ξενοδόχοι οἱ τῆς Κερκύρας. Βασίζονται εἰς τὴν
μεγάλην κατανάλωσιν καὶ κερδίζουν. Τὸ ξενοδοχεῖον περὶ
τοῦ ὁποίου μᾶς γράφουν ἔχει καθ' ἑκάστην πεντακοσίους πε-
λάτας.

Ὁ γράφων ἡμῖν ταῦτα *θυμωμένος*, (ὡς υπογράφεται, ἀ-
γνοοῦμεν διατί), πειράζει καὶ τὸν Φιλήμονα, ὁ ὁποῖος μόνον
ἀπὸ εὐρωπαϊκῶν δῆμων δρόμους ἐνθουσιάζθη. «Στραβὺς ἦταν,
λέγει, καὶ δὲν ἐβλέπε καὶ τοὺς δρόμους τῆς Κερκύρας;»

ΕΡΩΣ—ΓΕΡΩΣ

Ἀριερούται εἰς τὸ ἀγαπητὸν γεροντοπαλῆκαρον Μ.

Ἐνα θέλω ἀπὸ καὶ τὰ παλῆρά σου τὰ φιλά,
Ποῦ *τρελλὸς ἀπ' τὴν ἀγάπην* σ' ἐσθίγγα στὴ ἀγκαλιά
Κι' *ἐξεχνόσασμι τὸν κόσμον*, τοὺς ἀνθρώπους, τὸ Θεὸ,
Μὲς' *στὴν πρωτὴν φωτιὰ μας λαχταροῦσα νὰ καῶ*,
Μὰ *γεράσαμε κι' οἱ δύο μας*, δὲν μᾶς ἔμεινε *φωτιὰ* . . .
Ποῦρ' ἡ πρώτη μας *κυράδα*, ποῦρ' ἡ πρώτη μας *ματιά*;
Μὲς *πόθος μᾶς παιδεύει καὶ σκαλίζομε μαζὴ*
Κρὺα *στάχτη, δίχως σπῖθα*, ὅπου *τίποτε δὲν ἔχ*.

Μασόκοπος.

Ο ΡΑΜΠΑΓΑΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΩΤΗΣ ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ

III

Ὁ φουστανελλὰς συνοδοιπὸρος δὲν ἡ τύχη μοὶ ἐγάρισεν ἥτο ὁ δὴ-
μαρχος Μεθίων, νοικοκύρης ἄνθρωπος καθὼς μὲ εἶπον καὶ αὐφύη-
καθὼς ἐννόησα. Ἀλλ' εἶχε μαχμουρλούκι ἐξ ἀγρυπνίας, φαίνεται,
καὶ πολὺ λίγα λογία.

Ἐπομένως ἡ πορεία μας ἦτο σιωπηλή.

Ἐπὶ τινὰ ὥραν ἐθαδίζομεν ἐπὶ ὁμαλῆς ὁδοῦ, ἀλλ' αἰφνης ἰδοὺ
ὀρθοῦται πρὸ ἡμῶν ὡς ἀπολελειθμῆνον μαρτύριον τὸ βουνόν, μὲ τὸ
ἀπότομόν του μονοπάτι, ἀεὶ τὸ εἰπωμεν, διότι καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο
πολὺ τοῦ εἶναι καὶ μ' ἀρχίζει καταναγκαστικὴν γυμναστικὴν ἐπὶ
τοῦ σάγματος τῆς ἡμῶνου, ὅπου διὰ νὰ διατηρῶ τὸ ἰσοζύγιον τοῦ
κορμοῦ, κλίνω αὐτὸ ὅσον δύναμαι πρὸς τὰ ἐμπρὸς γινόμενος δύο
οἰπλάς ὡς τσακισμένο καλάμι.

Οὕτω, ὡς ὁ εὐσεβέστερος τῶν προσκυνητῶν, προσκύνουν προκα-
ταβολικῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἐπὶ μίαν ὁλὴν ὥραν.

Ἀπὸ τὸν λεγόμενον ποταμὸν τῆς Φωτεινῆς, χεῖμαρρον κατάρη-
ρον καὶ πλήρη ὀγκωδῶν πετρῶν καὶ χαλίκων ἡ ἀνάβασις εἶναι
φρικτὴ.

Καὶ ὁμως ἡδύνατο, ἐν ἤθελεν, ἡ πλουσία Μονὴ εἰς τῆς ὁποίας

τὴν πανηγυρίαν τὸσον συρρέει πλῆθος, νὰ θυσίῃσιν ἕνα ποτὶν πρὸς ἐξανθρώπυσιν τοῦ ἡμιονικοῦ δρόμου, τῇ συμπτᾶσει καὶ τοῦ δήμου.

Ἄγιε Ἡγούμενε εἰς ἐνέργειαν. Κύριε Πέπα, ἀνθρώπε τῶν ἔργων, ἐμπρός.

Ἄφρη: ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ, ὅπου πλέον ἐπέτυχον τὸ ἰσοζύγιον τοῦ σώματός μου ἐπὶ τῆς ἡμιονίου βλέπω, ἀπὸ χαριεστάτης σχεινοφύτου κοιλάδος, ὅπως ἀπρόσδοκῆτον, ἀναβρῶσκουσιν τὴν πανηγυρίζουσαν Μονὴν. ἐν μέσῳ βῆξ, ἀλλαλαγμοῦ, ἥμισυ ὁμοιάζοντα πρὸς ἐκεῖνον τὸν ἀπαίσιον καὶ ἱστορικὸν τῶν συνόρων, ἐπὶ τῶν κρουταϊκῶν, φαίδροῦ ἀλλαλαγμοῦ τοῦ σμήνους τῶν πανηγυρίζοντων.

Ἄφρη μὲν οὖν εὐστα, (κατὰ τὸ ἀφιππεύσα) μὲ τὰ σκέλη διστάτω, ὡς υπερμέτρως ἀνοιγμένου διαδήτου, αἰμωδιῶντα καὶ ἀρνούμενα σχεδὸν ὑπηρεσίαν.

— Καθήστε καὶ ἐξμυδιάζετε, μὲ λέγει ὁ συνοδοιπόρος μου.

Ἄλλ' ἐγὼ σπεύδω τὸν ἀφῆα, καὶ ἔτρεξα πρὸς τὴν Μονὴν, ἀνυπομονῶν νὰ ἴδω τὴν πανηγυρίαν.

Ἰπὸ σχολίνους ἀσυνήθους ἀναπτύξεως, τόσον ὥστε νὰ μὴ ἀναγνωρίζωνται ὡς τοιοῦτοι, ἔδλεπες οἰκογενεῖας νομαδικῶς κατεσκευασμένας, μίαν ὁλὴν μετανάστευσιν ἐκεῖ σὺν γυναῖκι καὶ τέκνοις. Ἦτο ἡ ὥρα τῆς ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξεγέρσεως τῶν διανυκτερευσάντων εἰς τὴν παννυχίδα τῆς παρχμονῆς. Διὰ μέσου τῶν κλάδων καὶ τοῦ φυλλώματος τῶν σχολίων διεφαίνοντο ἐνδυνόμεναι, κτενίζόμεναι, καλῶπιζόμεναι αἱ πανηγυριώτισσαι. Δύο τούτων, ἡ μία ξανθὴ καὶ ἡ ἄλλη μελαγχροινὴ, κατωπρίζοντο φιλαρέσκως καὶ διηυθέτου τὴν κόμην. Τοῖς ἤξιζε δὲ ἡ φιλαρέσκεια διὰ τὸ κάλλος αὐτῶν ἀνιροῦν ὅσα ἄλλοτε περὶ τῆς ὠραιότητος τοῦ ἐν Αἰγίνῃ γυναικείου φύλου ἔγραψεν ὁ «Ραμπαγᾶς». Αἱ στάσεις αὐτῶν ἠδύναντο νὰ ἐμπνεύσωσι τὸν ἡμέτερον Λύτραν, τὸν ζωγράφον τῆς Λογομηνίας Μεγαρίτισσας.

Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κνίσσα ὀρεκτικώτατη δυνάμεν καὶ Ὀλυμπίους Θεοὺς νὰ σκανδαλίσῃ ἀνεδίκετο ἀπὸ ὀδωλισμένων μηρῶν ἀρνίου ἢ ἀπὸ τοῦ κλασικοῦ κ ο κ ο ρ ε τ σ ί ο υ. Ἀφρονα δὲ σφακτὰ προσκάλουν τοὺς πεινῶντας. Ἀλλὰ πολλοὶ ἐμεψιμύρουν, διότι ἦσαν ὠμὰ καὶ ὄχι ἔτοιμα πρὸς βρῶσιν, ἐνθ' ἄλλη ἀπόλαυσις εἶνε νὰ περιστρέψῃς τὸν ὀδελῖαν ἀμύνει καὶ κατόπιν ἱκανοῦ κόπου καὶ πειναλίας προσδοκίας νὰ τὸν καταδροχῶζης, τσιμπᾶς, ἐν τῷ μεταξῷ, κανένα μεζὲν ἐκ τῶν βαθμιαίως ψηνομένων μηρῶν καὶ τοῦ κοκορετσίου.

Τὰ σαμάρια τῶν ἡμιόνων καὶ τῶν ὄνων ἐχρησίμευον ὡς καναπέδες. Ἐλαστικοὶ σοῦ ἐφαίνοντο οἱ αὐτοσχέδιοι ἐκείνοι καναπέδες διὰ τὴν σπάνιν τῶν καθισμάτων.

Ἡ προηγούμενη τῆς παληγύριως παννυχὶς ἦτο ὅ,τι μαγευτικὸν ὅ,τι ὥρατον, ὅ,τι ἱεροπρεπὲς καὶ ἐπέδαλλον.

Ἰδίως δὲ μεγίστην ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν ἡ περὶ τὸν ναὸν περιφορά τοῦ Ἐπιταφίου, τὴν νύκτα, μετὰ λαμπάδων ἀνημμένων. Ἐλέγες ὅτι παρίστατο εἰς τὴν πένθιμον ἐκείνην ἱεροτελεσίαν τοῦ Ἐπιταφίου τῆς Μεγάλης Παράσκευης καθ' ἣν αἰσθάνεσαι ὅτι εἰς Θεὸς ἀπέθανε.

Τὸν ἄγιον Ἡγούμενον (πάντοτε εἰς ἡγούμενος ὑποχρεοῦται νὰ ᾔναι ἄγιος, ὅσῳ καὶ ἂν ἐδόξη αὐτῷ σκόληφο τῇ σαρκί, ἄγγελος Σατάν, ἢ να κοῖαφῃ αὐτὸν ἢ να μὴ ὑπερβῇται, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον) τὸν ἄγιον Ἡγούμενον εὐρομεν, μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, καθήμενον (ἴσως θὲ ἦτο ἡ μόνη ὥρα καθ' ἣν ἐκάθησεν ἀγρυπνήσας καὶ ἐπιπόδός μένων ἐπὶ 48 ὥρας) παρὰ τὸν κ. ἐπιτροπὸν τοῦ ναοῦ, πρὸ τοῦ ὁποίου δίσκος μετὰ χαρτονομισμάτων καὶ κερματίων ἐδείκνυε τὸν βαθμὸν τῆς εὐσεβείας τῶν πιστῶν, ἀναλόγως τῆς εὐπορίας αὐτῶν. βέβαια, διότι καὶ ἐν μόνον δηνάριον ἔχει, κατὰ τὸν Χριστόν, μεγίστην ἀξίαν, ὅταν ὁ δίδων αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ δώῃ περὶ σότῃρα.

Ὁ δίσκος τῆς Μονῆς εἰσέπραξεν ἐκ τῆς πανηγύριως περὶ τὰς 800 δραχμὰς ποτὶν μὴ κάμει. αἰτήσιν βεβελίως εἰς τινὸς ὅρουμα ἔχον τοιοῦτάτην κτηματικὴν περιουσίαν καὶ ἱκανὸν εἰσόδημα.

Προσεχῶς περὶ τοῦ ἁγίου Ἡγουμένου κτλ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΑΣ

Ὁ **Ραμπαγᾶς**, ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, σὰς εὐχαριστεῖ διὰ τὸν κοσμοῦστον ἀπὸ τινος ζῆλόν σας ὑπὲρ αὐτοῦ. Αὐτὸ τὸ **Γενηθῆτω φῶς** τοῦ σᾶς ἐρώτιτε καὶ σὰς. Δημοκρατικὸν φύλλον ἄλλο παρὰ τὸν **Ραμπαγᾶν** δὲν ἔχητε. Καὶ εἴθε σεῖς οἱ ἀγνότεροι δημοκρατικοὶ πολῖται.

Ἐμπρός καὶ **Γενηθῆτω φῶς** ! Τὸ φῶς αὐτὸ ἔ **Ραμπαγᾶς** τ' ἀνάπτει καὶ σεῖς σκορπάτε πανταχοῦ τὰς ἀκτίνες του. **Σκορπάτε τας**, ἀκούραστοι μέχρι τῆς τελευταίας καλύβης τοῦ λαοῦ. Ὁ λαὸς πρέπει νὰ μαθαίῃ ἀπὸ ἀνεξάρτητα φύλλα τὴν ἀλήθειαν καὶ σεῖς πρέπει νὰ υπερηφανεύεσθε, διότι γίνεσθε οἱ κήρυκες τῆς ἀληθείας, οἱ ἀπόστολοι αὐτῆς. Ὁ Χριστὸς ἂν δὲν εἶχε τοὺς ἀποστόλους του, θὰ ἦτο Χριστὸς μόνον διὰ τοὺς Ἑβραίους. Ἐχὼν αὐτοὺς ἔγεινε παγκόσμιος, καθὼς χρεωστεῖ νὰ ᾔναι παγκόσμιος ἡ ἀλήθεια.

Ἐμπρός ἀγαπητοὶ συνάδελφοι καὶ :

Ἐγένετο φῶς !

Ὁ ἀδελφός σας
Ραμπαγᾶς.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΗΛΙΑ ΣΤΑΛΟΥΝΗ Ὁδὸς Αἰόλου ἀριθ.

Τὸ ὑποδηματοποιεῖον τοῦτο διακρίνεται κατὰ τὴν ποιότητα καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν δερμάτων αὐτοῦ, τὴν τελειότητα τῆς τέχνης, τὴν ταχύτητα περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν καὶ τὸ εὖωνον. Ἀκολουθοῦν τὴν ἐν Εὐρώπῃ πρόδον τῆς τέχνης, ἔχει πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν τῶν πελατῶν αὐτοῦ τὰ τελευταῖα τοῦ συρμοῦ πρότυπα. Ἐργασία γερὴ καὶ τιμαὶ εἰς πάντας προσिताὶ καθιστῶσι τὸ κατὰστημα τοῦτο ἀντάξιον τῆς πολυπληθοῦς αὐτοῦ πελατείας.

ΚΡΕΩΠΩΛΕΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΑΡΡΗ

Ὁδὸς Κολοκυνθοῦς, ἀριθ. 33.

Μόλις ἤρχισε τὰς ἐργασίας του τὸ ΚΡΕΩΠΩΛΕΙΟΝ τοῦτο, κείμενον πρὸς τὸ Μεταξουργεῖον, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκυνθοῦς, καὶ διὰ μιᾶς ἴλκυσε πολλὴν πελατείαν, διὰ τὴν ἀρίστην ποιότητα καὶ τὴν εὐθύναν τῶν κρεάτων αὐτοῦ. Τὸ συνιστῶμεν θερμῶς εἰς ὁλὴν τὴν συνοικίαν καὶ δι' ὅλ' αὐτὰ καὶ διὰ τὴν καθαριότητά του καὶ διὰ τοὺς εὐγενεῖς τρόπους τοῦ διευθύνοντος αὐτό.

ΤΟ ΥΑΛΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

τοῦ κ. Γ. Κυρκίνη, τὸ ὁποῖον ἐσστησμεν ἰδιαιτέρως ἐν τῷ προηγούμενῳ ἡμῶν φύλλῳ, κεῖται κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου, ἀριθ. 218 π ρ ο ς τ ᾶ Χ α υ τ ε ῖ α.

Εἴπομεν ὅτι ἐν εἶδος λ ᾶ μ π α ι αὐτοῦ ἐπωνομάσθη ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ. Αἱ λάμπαι αὗται ζητοῦνται καταπληκτικῶς, ὡς ἦτο ἐπόμενον.

C A F E=G L A C E

Ἰδοὺ καὶ ἄλλη μία παρισινὴ καινοτομία τοῦ φιλοπρόδου καὶ κρατίστου Ζαχαροπλαστῆ τοῦ κ. κ. Κωνσταντίνου Γιαννάκη καὶ Βασιλείου Ρήγου. Εἰσῆλθη εἰς αὐτὸ καὶ κ α φ ῆ ς π α γ ω μ ῆ ν ο ς, ροφώμενος μὲ μ α σ ο υ ρ ᾶ κ ι. Εἶναι ἀπερίγραπτος ἡ ἐξ αὐτοῦ ἀπόλαυσις. Ἠδέως γαργαλίζεται ὁ οὐρανίσκος ἐκ τῆς ἡρέμου ροφῆσεως αὐτοῦ.

Ποῦ θὲ φθάσουν αὐτοὶ οἱ τολμηροὶ μεταρρυθμισταί :

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ

Πολίτην Μ. Κ. Αἰγιναν. — Συνδρομὴ σου δὲν ἐλήφθη. Ἀποτελεῖς ἐξαιρέσιν ἐν τῇ φιλοτίμῳ Αἰγίνῃ. — Πολίτην Χ. Β. Λάρισσαν. — Παύεσαι. — Τοῖς ἐν Μανουσῶρα τῆς Αἰγύπτου συνδρομηταῖς. — Τὸ παραζεκοντακιάσατε, vous l'avezparazqiosé ἐπὶ τέλους. Κοντεύει νὰ κλείσῃ τὸ ἔτος καὶ αἱ συνδρομαὶ σας δὲν ἐλήφθησαν. — Ταῦτα καὶ ἔπεται συνέχεια.

ΕΡΓΑ ΛΕΠΤΟΥΡΓΙΚΗΣ

ἦτοι διάφορα ἐπιπλα

Ὁρφανῶν Χατζηκώστα.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀγοράσωσιν ἔργα λεπτοουργικῆς τῶν ὀρφανῶν Χατζηκώστα, δύνανται νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ κατὰστημα τοῦ Ὁρφανοτροφείου ὅπου ἐν ἰδιαιτέρᾳ αἰθούρᾳ, ὑπάρχει ἐκτεθημένη συλλογὴ τοιοῦτων, ὁμοίων ὡς τῶν Εὐρωπαϊκῶν, ἦτοι γραφεῖα, τραπέζια ἱακτιοθῆκαι, νικητῆρες, ἀνάκλινα, καναπέδες, κομὰ κλπ. Ἐκ τῶσις 20 τοῖς ο).ο.